

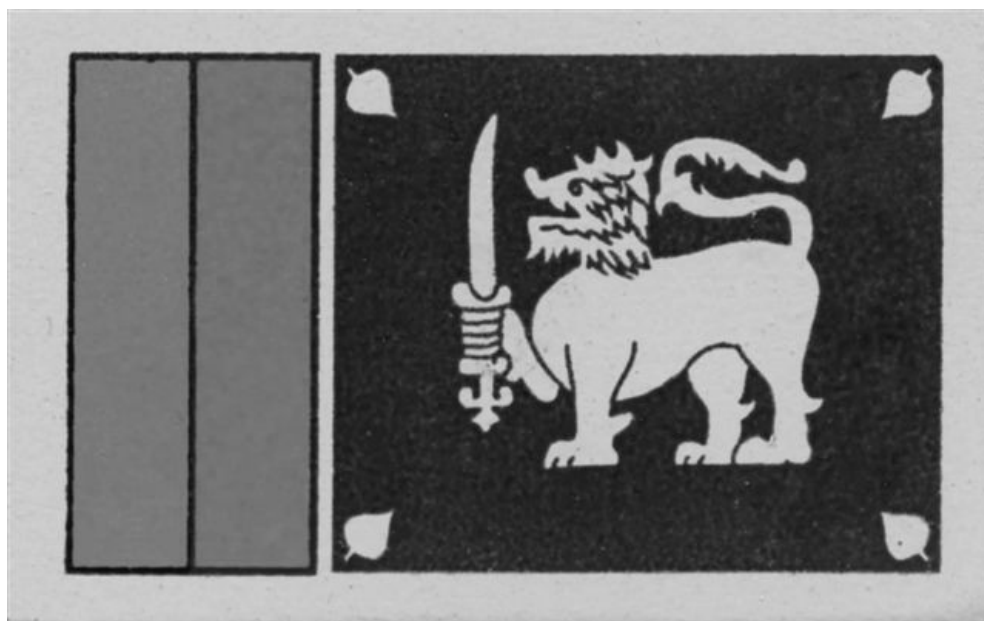

SRÍ LANKA

únor 2015

Ve stejné sestavě jako vloni ve čtyřech (s Šaršonovými) jsme vyrazili na 16 denní cestu po Sri Lance.

23.1. pá

Vylétali jsme v 7:10 do Paříže. Kvůli tomu jsme museli hodně brzy vstávat. Šaršoni spali u nás a společně nás dovezl na letiště Honza. Do Paříže s námi letěli účastníci jednoho zájezdu do Thajska. Nějací manželé až u odbavení zjistili, že pán nemá pas. Okamžitě pro něj někam jel a paní se nechala odbavit. V Paříži byla jenom ona, on to zřejmě nestihnul.

V Paříži jsme měli relativně spoustu času, protože jsme tam přiletěli po 9. hodině a letělo nám to až ve 14:10. Ono ale přesunovat se mezi terminály je poměrně časově náročné. Přistáli jsme na terminálu 2, gejtu D, na ostatní gejty tohoto terminálu jezdil autobus, zřejmě by se to dalo projít pěšky, ale to tam ani nebylo uváděné. Čekali jsme asi 15 minut, pak se s autobusem proplétali okolo celého letiště, bylo to dost dlouhé, až jsme se dostali ke gejtu K, jen kousek od místa, odkud jsme vyjížděli. Autobus totiž jezdí pouze jednosměrně.

Pouze v této stanici se dalo přestoupit na další bus, který jel na náš odletový terminál č. 1. Ten je oddělen od ostatních a leží na druhé straně dálnice. Byl dost chabě vybavený, bylo tam pouze pár naprosto stejných fastfoodových občerstvení a nějaké obchody Duty Free, nebylo tu co dělat ani vidět.

Dali jsme si tam salát s humrem za 7 E, byl docela hlad. Pak již jsme se přesunuli k odletům, protože v Praze nám nevystavili z Paříže palubní lístek a měli nám ho dát až zde. Stalo se tak až asi půl hodiny před plánovaným odletem

Vylétěli jsme celkem načas, dostali za chvíli jídlo a pití, co kdo chtěl – pivo, víno, tvrdý alkohol. Pak nám udělali na celou cestu tmu, ale protože pro nás bylo teprve odpoledne, spánek za moc nestál. Díky tomu jsme viděli krásně osvětlený Irák. Kde se tam u nich v pustině bere tolik sídel. Pak jsme letěli nad Emiráty a Ománem.

24.1.so

Již před 4. hodinou ranní nás budili, aby nám dali další jídlo. Mysleli jsme, že to bude pouze snídaňový snack, ale bylo to opět hlavní jídlo s kuřetem či rybou.

V Colombo jsme přistáli v 5. hodin místního času. Dle internetu jsme mysleli, že je tu časový posun 5,5 hodiny, ale bylo to pouze 4,5, zřejmě byl uváděn posun oproti letnímu času.

Již z Prahy jsme měli na internetu zaregistrovaná víza (za 30 USD), tak odbavení byla spíše úřednická záležitost. Měli tam ceduli, že pašování drog se trestá smrtí (docela tvrdé, ale asi

účinné), obyvatelé Jižní Ameriky a Afriky se museli podrobit lékařské kontrole.

Hned na letišti jsme si vyměnili peníze, kurs byl 164,10 Rupii za 1 Euro (tedy asi 6 Rp za 1 Kč), všechny směnárny, které tu byly (bylo jich 5), měly kurs naprosto stejný.

U východu z letiště na nás čekal s cedulkou s naším jménem zaměstnanec autopůjčovny Cassons, měli jsme u nich objednané auto přes internet přes Rent Car. Dostali jsme bílou Hondu, trochu již opotřebovanou, měla ujeto 120 tis. km. Zástupce půjčovny nás stáhnul o 4 tis. Rupii, prý potřebujeme Srílanskou licenci pro řidiče. Měl nám ji vyřídil a poslat meilem.

Hned jsme vyrazili na sever směrem na Negombo. Ještě nebylo 7 hodin. Kousek od letiště začínala placená dálnice, vedoucí do Colomba. Vzhledem k tomu, že bychom po ní mohli jet jen asi 5 km, tak jsme jeli souběžnou silnicí. Pak jsme se pohybovali poměrně hustou zástavbou a hustým provozem. Řidiči však jezdí ohleduplně a vyhoví si.

Dojeli jsme do Negomba a tam se jeli podívat na rybí trh. Napřed jsme mysleli, že už je vše prodáno, ale teprve začínali. Oproti Ománské tržnici byla tato celkem zanedbaná a špinavá a smrdělo to tu.

Před tržnicí byla celkem špinavá pláž. Na ní ležely rozložené velké plachty a igelity a na nich se sušily vykuchané ryby, o kus dál je tam ženské na místě kuchaly, chlapi je pak v proutěných koších vymývali v moři a rovnali na plachty.

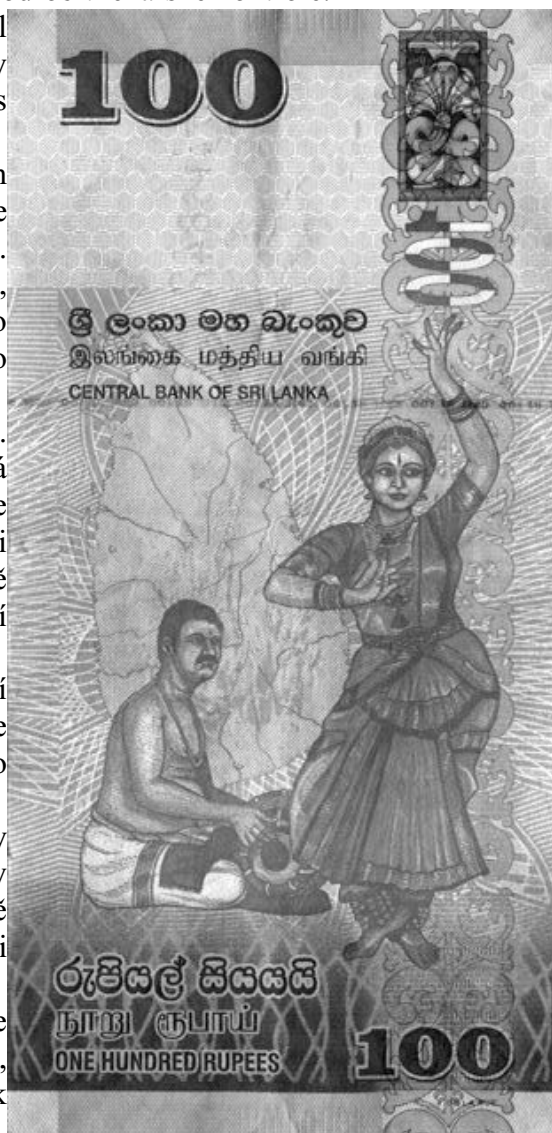
Došli jsme skoro na konec pláže a tam odtud se chtěli dostat na silnici. Ptali jsme se tam nějakých lidí, kteří tam třídili ryby. Řekli nám, že můžeme projít, a tak jsme jim prošli přes dvorek.

Na ulici stál křesťanský kostel, nějaký chlapík nás pozval dovnitř, ať se do něj podíváme.

Pak jsme jeli z Negomba zpátky směrem na Colombo. Chtěli jsme se podívat na mokřady Muthurajawela Marsh. Od infocentra tam měly jezdit lodě na dvouhodinové vyjížďky. Dle mapy to mělo být u kanálu, napřed jsme jeli podél jiného, tam nám cesta zmizela, tak jsme se vraceli zpátky. Pak jsme přešli odbočku – místo toho jsme viděli velikou katolickou katedrálu se zlatou kupolí, která byla vyzdobena pro svatbu a probíhala v ní zrovna mše. Nakonec jsme odbočili na správnou odbočku, ale tam u kanálu nebylo nic označeno, cesta byla hrozně bídná a tak jsme odjeli pryč.

Najeli jsme na dálnici, aby to bylo rychlejší. Za 9 km jsme zaplatili 200 Rp, to nám připadalo docela dost. Opět jsme jeli směrem na Negombo, ale tentokrát jsme nejeli do centra, ale na druhou stranu. Ulice byly všechny vyzdobené, visely zde obrazy papeže Františka, který to zde nedávno navštívil, tak mu tím vzdávali hold.

U Negomba jsme navštívili hinduistický chrám Angurukaramulla. Je tu stará knihovna v dost dezolátním stavu a pak chrám se vstupem ve tvaru otevřené tlamy, řekla bych že kočky (píše se, že draka). Uvnitř byl okruh chodeb kolem dokola a uprostřed ležící Budha. Všude tam byly obrazy z Budhova života, jeden malíř tam na prázdnou stěnu kreslil další. Taky tam bylo plno soch, pro mne tak trochu lunaparkových. U východu po mně chtěli nějakou dotaci na chrám a chtěli to zapsat do knihy. Řekla jsem, že nemám ani rupii – Vláďa totiž byl hrozně unavený a klímbal

v autě. Vedle chrámu stála bílá stupa se schodištěm a v ní byla vestavěna ještě další.

Pak jsme jeli směrem na sever do městečka Chilaw. Asi 8 km před ním jsme narazili na další hinduistický chrám. Skládal se ze skupiny ohromných soch, okolo byly menší mohyly. Nad tím vším byla ohromná střešní konstrukce z vlnitého plechu na kovových sloupech, aby stavby ochránila. Sice praktické, ale vypadající hrozně. Psali tam, že uvnitř se nesmí fotit ani filmovat. Zrovna tu probíhala nějaká náboženská slavnost. Centrem sročení lidu byla maketa koně jak z kolotoče, kterou houpali a chodili okolo ní se zapálenými loučemi, kvůli tomu dělali plno rámusu na bubny a písťaly.

V Chilawu je další hinduistický chrám, respektive čtyři až 1000 let staré. Nejvýznamnější z nich je věnován Šivovi. Samotná budova chrámu je obestavěna novějšími zastřešenými chodbami zaplněnými sochami Šivy a to podobu chrámu zcela mění. Šli jsme k dalšímu chrámu, ale když u jeho brány jedna ženská po nás chtěla, abychom se zuli, a přitom dál byl pěkně hnusný zaprášený dvůr, tak jsme dovnitř ani nešli.

Pokračovali jsme na sever podél moře do Udappu, tam skoro u moře na odbočce asi 5 km od hlavní silnice byl zase další hinduistický chrám – vysoký zdobený spoustou kamenných barevných soch.

Pak již jsme jen jeli do místa objednaného ubytování. Vláďa ho zamluvil přes Booking.com – Diyamba Beach resort. Byl pěkně zastrčený na poloostrově mezi lagunou a mořem. Jeli jsme asi 30 km po kose po celkem úzké komunikaci, až jsme dojeli skoro na konec do města Kalpithye.

Odbočku k resortu jsme přejeli, protože nebyla vůbec značena. Museli jsme se zeptat, poslali nás kus zpět, pak již jsme to našli. Na internetu to inzerovali jako tropický ráj. Dostali jsme 2 rákosové chatičky spojené střechou a terasou. Příslušenství a jídelna byly mimo.

Šli jsme se podívat k moři – bylo to kousek, ale museli jsme přebrodit malou lagunku s hloubkou asi po kolena. Nebyly ani moc velké vlny, ale docela vítr. Pláž je zde otočená k severu a vítr převážně fouká od západu, proto je vhodná pro kiting, tak tu bylo několik surfistů s padáky. Docela jsme si zaplavali a nechali se pohoupat na vlnách.

Hned po příjezdu jsme si objednali večeři – kuře či rybu s rýží a zeleninou. Přinesli nám ještě i další věci, které jsme si neobjednali – pro mne asi byla zelenina s brambory. V noci foukal vítr, v suchých rákosech to znělo, jako když prší.

Byli jsme hrozně unavení, odpadli jsme velice brzy.

25.1. ne

Ráno jsem se vzbudila v 6 hodin, již bylo světlo. Spletla jsem se o hodinu, nastavila jsem si totiž mobil na pásmo Dillí – Colombo a on mi ukazoval o hodinu míň.

Měli jsme objednanou snídani na 8. hodinu, tak jsme si ještě předtím byli zaplavat. Již ve ¾ na 8 nám hlásili, že snídaně je hotova. Postupně nám nosili chleba, máslo, marmeládu, vaječné omelety, dalgi (tedy dhál, takové rozblemcané fazole), kokos s čili, mísu ovoce.

Vyrazili jsme po 9. hodině. Cestou jsme se jen stavili kvůli Jinovu profesnímu zájmu u elektrárny – byla to mohutná budova napojená na větrné elektrárny, i když hlavně byla asi tepelná.

Pak jsme se ještě stavili u katolického kostelíka, vedle kterého byla škola. Měli tam fotky nejúspěšnějších žáků a kostelního sboru. Nakoukli jsme do školního dvora, samozřejmě tam nikdo nebyl. Třídy měli otevřené, pouze zabezpečené drátěnou sítovinou. Pak jsme jeli na opačný konec ostrova na východ přes vnitrozemí. Sever ostrova je totiž nepřístupný, hlídají to tam vojáci a může se tam pouze na zvláštní povolení.

Dojeli jsme do města Arunadhapura, což je historické město se spoustou památek. Odírají tu však turisty z kůže. Veliký areál je obšancován a hlídán. Zahraniční turisté musí platit 20 USD. Neměli jsme moc času, tak jsme to nechtěli investovat. Podívali jsme se k ohromné stupě, ale bez špičky, na které byla vyhlídková terasa, pak do kláštera k ohromné moderní soše Budhy a nakonec jsme dojeli ke skalnímu chrámu Isurumunya. Tam jsme zaplatili jen 200 Rp. Klášter je u skály a na skále, jsou v něm nad jezírkem reliéfy slonů. V budově je socha ležícího Budhy a vedle sedí

menší. Vylezli jsme na skálu, na níž jsou dvě vyhlídky. Srílancani byli jako diví, vůbec nečekali, že by taky někdo mohl chtít jít dolů, a pořád se cpali nahoru do prostoru tak asi 3 x 3 m. Původně jsme chtěli vidět posvátný strom smokvoň Srí Maha Bohdi, ten však byl již v placeném areálu, ale jiný obestavěný a ozdobený strom u skalního chrámu taky byl.

To nám již stačilo a jeli jsme dál na východ. Měli jsme to 110 km, byl velice slabý provoz, tak jsme jeli docela rychle. Silnice jsou tu v dobrém stavu.

Hledali jsme nějaký bufáč na jídlo, po nějakých kilometrech byla u silnice hospoda, která vypadala docela dobře. Měli tam bufetovou stravu v několika hrncích, ale poměrně již docela vybranou, protože bylo po 2. hodině. Já byla spokojená, dala jsem si rýži s dhalem, dušenou zeleninu (něco jako cuketa) a kokos se špenátem. Kromě toho tu měli i kousky ryby. Mysleli jsme, že to nebude drahé, ale chtěli 500 Rp za porci. Na to, že jim zásoby docházely, tak to bylo docela dost.

Cestou jsme viděli stádo vodních buvolů v jezeře, pasák tam byl s nimi skoro po pás a pak je vyhnal na souš.

Jeli jsme dál a stavili se v lázních Kanniya Jsou to termály kousek před Trincomalee. Na parkovišti nás hned stáhli o parkovné 5 Rp, pak jsme prošli uličkou prodavačů blbostí, jak u lunaparku. Také tu rostl ohromný posvátný ozdobený strom. Do lázní se platilo, místní 10 Rp, my 100 Rp. Lázně jsou takový jakoby bazén, v něm je několik studen – asi 1 x 1 m, do nichž prosakuje teplá voda, nekouřilo se z toho, tak asi příliš horká není. Místňáci vodu nabírali do dřevěných věder, polévali se jí a myli se. Byly tu převlékací boxy pro lidi, většina v dost humusovém stavu, nad tím nezbytná socha Budhy. Mají tu asi něco jako my dotace z Unie a z těch peněz (podpora regionů) postavili nové převlékárny. Dostavěli to teprve 20.11.2014. Ale nějak u toho zapomněli vybudovat záchody a vypadalo to, že pak dělají potřebu v těch převlékárnách. Pro ženy tu byla extra prostora s malým bazénkem, veřejně se mohou mýt pouze v šatech.

Pak jsme jeli do města Trincomalee, na kopci nad ním stojí pevnost a na špičce poloostrova ještě výše hinduistický klášter. V průvodci psali, že se musí projít přes vojenskou pevnost bez foťáků. Zjistili jsme však, že se tam dá jet až skoro nahoru autem a nikdo nás nezastavil, jen jsme jeli mezi natřenými vojenskými ploty. Pěšky by to asi byla docela krize – v horku asi 1 km do kopce. My to vyjeli a pak jsme měli jen pár kroků mezi stánkaři, mezi nimi se volně popásali jelínkové Sika.

Asi 50 m před chrámkem jsme se museli zout, dát boty do regálové úschovny a dojít ke chrámu po asfaltu, naštěstí již nebyl příliš rozpálený, pro největší vedra tu měli po kraji kokosový koberec.

Chrást byl v opravě, všude tu pracovalo plno natěračů a byl tam dost binec a špína, před chrámem dost ostrý písek a my to museli absolvovat bosí. Jin se ptal dělníků, dle nich by nátěry měly být za 20 dní hotové, obnovovali všechny malby, fasády i sochy. Za klášterem byly dvě

vyhlídky na moře – jedna se sochou Šivy a druhá tzv. Skok milenců. Hinduistické obrazy na nás působí dost kolotočově, skoro stejně jsou vyzdobené pout'ové atrakce. Nějaký domorodec mi zapálil vonnou tyčinku a dal mi jí. Za úschovu bot jsme zaplatili 20 Rp.

Pak již jsme se jeli ubytovat, měli jsme objednaný Aqua hotel přímo na břehu moře, dojezd byl dost hroznou silničkou s děrami. Hotel byl taky v opravě, taky tu natírali. Koupelna vypadala nedodělaná bez dlaždiček, pouze kletovaná, řadu věcí opravili jen halabala. Bylo to však v krásné zahradě s bazénem, který jsme okamžitě využili. Pak tam byla taky otevřená restaurace zakrytá rákosem. Měli v ní i patérko s válendami nebo sezením na zemi.

Dali jsme si tam večeri a nějaké pivo. Pak jsme chvíli poseděli na lehátkách u bazénu s lahví vína z Čech. V 11 hodin jsme chtěli skypevat do Česka, tak jsme šli zase do hospody, protože jinde internet nefungoval. Chvíli jsme to měli puštěné a najednou to vypadlo, oni to prostě vypnuli, teprve když Vlád'a řekl, že potřebujeme spojení do Evropy, zase to zapnuli, nakonec rezignovali a řekli, že jdou spát a my tu můžeme zůstat, jak dlouho chceme.

26.1. po

Ráno jsme si šli zaplavat, napřed trochu do moře, ale byly hodně velké vlny a docela to táhlo pryč, tak jsme se přesunuli opět do bazénu. Pod bazénem měli unikátní typ ubytování. – takové kobky do země s kulatými dveřmi. Uvnitř bylo jen jedno lůžko a jinak nic, nevím, jestli tam byla alespoň elektřina. Snídani jsme neměli v ceně, tak jsme si dali pouze banány a vyrazili jsme již v 8 hodin. Stejně s námi odjížděli i 3 Němci, pro které přijel tuk-tuk, nacpali se hrozným způsobem dovnitř, jeden kufr měli na klíně a ještě ho kus koukal ven.

Jeli jsme skoro na jih asi 90 km do města Habarane a tam uhnuli do zvířecí rezervace Mineriya. Nebyla tam ani noha, ale rozhodli jsme se, že se pojedeme podívat na vyjížd'ku. Zaplatili jsme 10.000 Rp za vstupné a 3.500 průvodci a řidiči džípu. Seděli jsme na lavičkách na korbě. Bohužel bylo docela hrozné počasí – chvíli i přšelo a na korbě jsme museli mít nataženou plachtu. Jeli jsme do místa, kde údajně bývají sloni, ale nebyli tam. Moc jsme toto cestou neviděli – mangustu, ptáky. Dojeli jsme až k jezeru, kde stála pozorovací věž. Z ní jsme viděli pár ptáků, většinou volavek. Žije tu plno pávů a malých kohoutků, zřejmě tu žijí divoce, ale že by pocházeli odtud? Viděli jsme i páva v letu. Při zpáteční cestě se docela vyčasilo, tak jsme viděli docela dost opic, taky nějaké orly, 2 varany a skoro u východu srnky. Tato roční doba není příliš vhodná na pozorování. V létě v době sucha se k jezeru stahuje plno zvířete a je na něm i spousta ptáků, teď mají daleko více možností a jsou i mimo rezervaci.

Přijeli jsme do Polonaruwy, jen jsme se ještě stavili na oběd v jídelně, která inzerovala domácí kuchyni. Měli tam opět bufet v kameninových hrncích, pod kterými se dalo zapálit na ohřátí. Stálo to 250 Rp a mohli jsme si nandat, co jsme chtěli, ještě přinesli další kuřecí kousky a na závěr nám dali banány.

Když jsme se ptali na záchod, poslali nás zřejmě na svůj vlastní (samozřejmě šlapkový), svůj dům totiž měli za budovou bufetu. Při té příležitosti jsme jim nakoukli do obývacího – měli tam zajímavou symbiózu buddhismu a křesťanství – měli tam obraz poslední večeře a vedle toho budhistický oltářík. Paní totiž byla křesťanka a její muž budhista, říkali, že to tu není problém. Jejich dcera si nás fotila, asi jsme byli první Evropané, které tu měli.

V Polonaruwě je veliký areál se středověkými památkami. Vybírají tu však asi 20 UDS za vstup, to se nám nechtělo moc dát. Vstupenky se kupují v muzeu, načerno to tedy asi nejde. My přijeli k hlavnímu vchodu a hned se k nám vnutil průvodce, ale řekl, že musíme mít vstupenky a ty se nám nechtělo kupovat. Nakonec jsme se dohodli na ceně 2,5 tis Rp za jeho služby, že nás provede po památkách, kde není třeba vstupenka. Jeli jsme do jižní části – kde byly ruiny knihovny a dalších staveb, mezi tím se potloukaly opice. Pak jsme navštívili další část u jezera. Zaparkovali jsme u restaurace, ve které nocovala královna Alžběta v r. 1954, při první návštěvě svých držav. V této části byly ruiny lázní a královského paláce. Na vyvýšené ploše byly sloupy s hlavicemi a ohromná socha lva, prý čínského původu. Pak jsme ještě popojeli na druhou stranu – stály zde

ruiny paláce, uprostřed se symbolem plodnosti falusem. Naproti stála stavba, o níž průvodce tvrdil, že je ve stylu Inků na Machu Picchu.

Docela jsme byli s výsledkem spokojeni, zvláště, když jsme přes plot viděli, že hlavní palác v placeném areálu je v lešení.

Byli jsme tu asi do 17 hodin a pak jsme jeli do hotelu Peacock (tedy páv) u Sygiriye. Dojeli jsme již skoro za tmy, na silnici překáželo docela dost pomalých nákladňáků, je zajímavé, že dopoledne skoro vůbec nejezdily. Hotel byly přízemní budovy s pokoji do zahrady k bazénu. Pokoj byl s klimatizací bez sítě proti komárům. Využili jsme bazén k vycachtání, i když byl celkem studený.

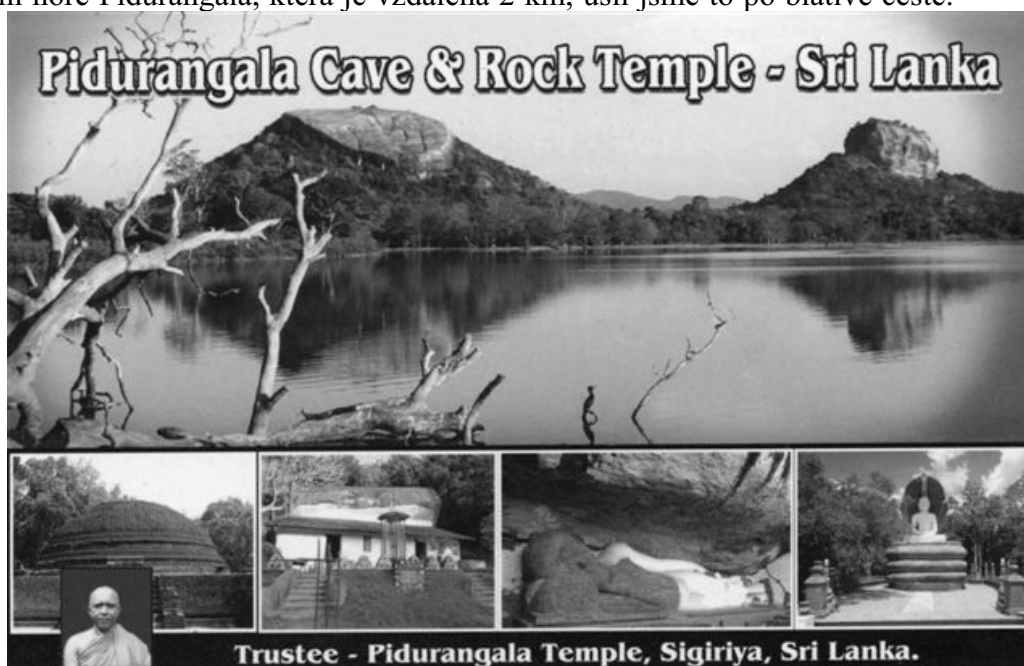
K večeri jsme si dali nudle nebo rýži, čekali jsme na to hodně dlouho a nebylo to nic moc. Zaměstnanci nám nebyli schopni sdělit heslo na internet a dlouho to museli asi s nějakým šéfem řešit po telefonu.

27.2. út

Ráno jsme měli snídani v ceně. Přinesli jí celkem bryskně, ale zase nic moc – tousty, máslo, marmeláda, ovoce, volské oko a 2 párečky. Nepřinesli nám však čaj, když jsme ho urgovali, tak nám ho přinesli s mlékem. Odmítli jsme ho a chtěli normální, opět to strašně trvalo.

Po osmé hodině jsme vyjeli k posvátné hoře Sigiriya Rock, jen pár kilometrů odtud. Na parkoviště vede šílená cesta, bylo tu dost málo místa, tedy docela problém zaparkovat, protože sem najíždělo plno aut hlavně minibusů vozících turisty.

Davy lidí jsme byli celkem zhnuseni a když jsme zjistili, že cizinci musí platit vstupné 30 USD, tak jsme se rozhodli pro náhradní variantu. Na vstup do areálu tam stála šílená fronta a my vyrazili k sousední hoře Pidurangala, která je vzdálená 2 km, ušli jsme to po blátivé cestě.

Došli jsme ke klášteru, který stojí pod kopcem – hlavní budovu tam opravovali, byl tam strom obestavěný Budhovými reliéfy a také obyčejný barák, ve kterém byly fresky a sochy Budhy. Stoupali jsme na vrcholek hory po kamenných schodech, provázeni místním psem, pak pod převisy, kde byly zbytky staveb, zřejmě pozůstatky původního kláštera, a kousek za nimi také pod převisem ležela ohromná socha Budhy. Celkem překvapivě byla udělána z cihel a povrch byl omítnut betonovou maltou, ta však oprýskala a proto byly vidět ty cihly.

Pak jsme chtěli dojít na vrchol, od Budhy byla cesta hodně divoká, už se to blížilo horolezení. Pár kamenů jsme překonali, Vláďa to u větší překážky vzdal, my pokračovali dále, ale když bychom měli stoupat po šikmé skále držíce se po stranách, to už se nám nelíbilo. Ještě jsme zkusili

druhou variantu, vylezli jsme škvírou mezi kameny pouze s Jinem. Byli jsme asi 2 m pod vrcholem, ale ten kousek by se musel překonat po hodně strmé hladké skále. Byla odtud však vyhlídka na Sigiriyu, tak jsem ji nafotila a nafilmovala. Na Sigiriyu vedou kolem dokola schody, ale jsou již moderní roštové kovové.

Cestou dolů se Jin ztratil a šel špatnou cestou, Mirka dost nadávala, že jsme tam neměli lézt.

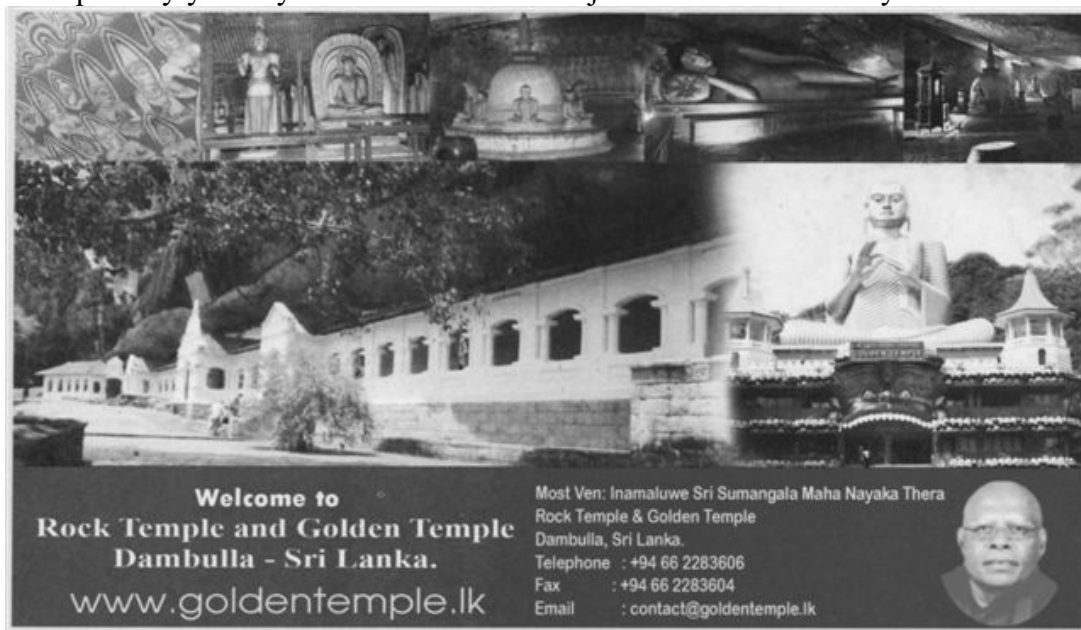
Dole u kláštera jsme si najali tuk-tukáře, se kterým jsme usmlouvali cenu 400 Rp za dovezení k Sigiriye, vešli jsme se všichni čtyři. Napřed tvrdil, že to bude muset objíždět, ale jel pouze ty dva kilometry. Na kopec již nevystupovali žádní lidé. Později jsme se dozvěděli od jedněch Čechů, že turisty na vrcholku napadlo hejno rozzuřených divokých včel, takže všichni prchali ve zmatku dolů a řada lidí bylo popíchnáno. Bylo to v době, kdy asi tak bychom tam vystoupali my.

Ještě jsme se chtěli podívat na další vyhlídky na skálu – objeli jsme ji skoro dokola. Nejlepší vyhlídka byla přes zarostlé jezero, do kterého chodili sloni s turisty na zádech a procházeli se skoro ponořeni ve vodě. Na pokřik naháněče vždy slon nasál vodu a vystříknul jí.

Vraceli jsme se okolo našeho hotelu a stavili se na oběd v bufetu, měli 6 hrnců, opět měli trochu jiná jídla – jako maso měli rybu nadívanou nějakými plody, které připomínaly olivy, pak dušenou zeleninu, jakési kedlubny, bylo to moc dobré. Obsluha z nás opět byla nadšená, turisté z cestovek se zřejmě stravují jinak.

Jeli jsme do Dambully, kde jsou skalní chrámy pod převisy. Vedle vstupního chrámu jsme našli informační centrum, tak jsme se šli do něj podívat, vybavené však nebylo nic moc.

Přístup ke skalním chrámům je po kamenném schodišti vedle Zlatého chrámu, na jehož střeše sedí ohromný zlatý Budha. Zaplatili jsme vstupné 500 Rp a po schodech vyrazili vzhůru. U vstupní brány nám pečlivě orazítkovali vstupenky. Pod skalními převisy je 5 chrámových místností, vlastně spíše jeskyní bohatě vyzdobených. Byli tam Budhové, ale i hinduistická božstva, na skalních stropěch byly fresky. Přední část místností je dostavěna arkádovitými stavbami.

Potkali jsme tam dvě skupinky Čechů, jedni tu byli dodávkou v osmi lidech s řidičem. Program zájezdu jim udělala Češka žijící na Cejlonu.

Pokračovali jsme k chrámu Nalanda Gedige. Je to celkem malý chrámeček v jihoindickém stylu (i když vypadá spíše jako v Peru), údajně tu měly být erotické motivy, ale moc jich tu nebylo – jeden reliéf dole a pak ve štítu. Cestou pryč jsme potkali další skupinku Čechů, kterou jsme již viděli u Sigiriye.

Na závěr naší trasy jsme měli ještě jeden bonus navíc. Ve městě Matale je několik skalních chrámů, tak jsme se pro jeden rozhodli. Přijeli jsme ke spodnímu chrámu, okolo nás se seběhlo pár chlapů a co jako chceme. Když jsme říkali, že chceme ke chrámu, tak sice řekli, že už je zavřeno,

ale sehnali nám klíče. Dostali jsme ohromný pozlacený klíč a stoupali po schodech nahoru, byl to docela slušný výkon tam vylézt.

Chrám byl opět pod skalou s domečkem u vchodu. Nafilmovali jsme otevření – klíč se dával vzhůru nohama a odemykalo se obráceně. Uvnitř byl ohromný ležící Budha a několik dalších soch, reliéfů a fresek, trochu poškozených. Ale stálo to za to. Dole jsme vrátili klíč a zaplatili 200 Rp.

Do Kandy jsme dojížděli již za tmy, provoz byl velice silný, asi 10 km souvislá zástavba, docela jsme si to „vychutnali“. Vláďa za tmy nechtěl předjíždět, někteří řidiči vypadali jako sebevrazi.

Do ulice, kde měl být hotel, jsem navigovala celkem bravurně, byl to hotel Kandy Wiew. Když jsme vystoupali do sedla a počali klesat, bylo jasné, že jsme to přejeli. Ptali jsme se a poslali nás kus zpět. Jeli jsme pomalu a sledovali cedule – bylo to na úzké silničce prudce do kopce. Po tmě tam vyjet bylo náročné. V Booking.comu, byl hotel v mapce umístěn na špatném místě přímo na hlavní silnici.

Na uvítanou jsme dostali sklenici hodně sladkého džusu, na pokoji byly lahve vody, prostě vyšší standart. Šli jsme na večeři v hotelu – byla na otevřené terase. Měli tam některá jídla dražší, ale cejlonské kari nebo čínské nudle měli za cenu 400 – 500 Rp. Dali jsme si Beef Cury, kuchař to dělal přímo před námi, flamboval to a říkal, co tam dává za ingredience. Bylo to moc dobré a pálivé akorát. Veliký rozdíl oproti předchozímu dni. Pak jsme si na notebooku promítali starší film o Srí Lance. Bylo tam toho hodně o Kandy.

28.1. stř

Ráno jsme měli snídani opět na terase. Byl to docela bohatý švédský stůl. – bylo tam plno míchané dušené zeleniny, dhál, placky, tousty, omelety dělané na místě, ovoce.

Dnešní den jsme měli pouze na ježdění po Kandy. Recepční nám nabízel tuk–tuk za 15 USD za celý den, ale usoudili jsme, že je to blbost, zvlášť když řekl, že bychom museli mít tuk-tuky dva, protože v jednom mohli jet maximálně tři lidé.

Jeli jsme raději autem, nebylo to ani moc daleko, zaparkovali jsme na nábřeží u kulturního centra, hned se nás nějaký chlapík ptal, jestli chceme pomoci, tak jsme se ptali na večerní program a on nás zavedl do krámků, kde prodávali lístky. Na 17. hodinu jsme si koupili lístky po 1.000 Rp. na folklorní představení.

Pak jsme šli do chrámu Budhova zubu, což je největší budhistická atrakce, něco jako Mekka pro muslimy. Srílančané sem musí alespoň jednou v životě podniknout poutní cestu. Je to poměrně rozsáhlý areál, do kterého se prochází přes vojenskou kontrolu, protože v roce 1998 tu byl Tamily spáchán bombový atentát.

V areálu je chrám Budhova zubu – Vahahitina máligáva a další chrámy. Do hlavního chrámu se platí vstupenka 1000 Rp. V 9:30 tam probíhala hlavní modlitba zřejmě púdžá. Procházely tam davy domácích, kteří nesli květinové dary nakoupené u vstupu. V hlavní budově uprostřed je místnost pro schránku zubu, ke kterému stála šílená fronta k požehnání, také tam bylo neskutečné množství maminek s miminky, asi si je také nechávají žehnat. V přízemí to bylo docela zmatečné – byli tam 3 bubeníci a bubnovali, občas někdo vešel či vyšel do stříbrných vrat, pro nás to žádný řád nemělo. Další fronta stála do patra, kde poutníci předávali dary. Na hlavní budovu navazuje ještě jedna s množstvím obrazů ze života starých Cejloňanů. Bylo to vždy pod obrazem přeložené do angličtiny, ale hrozně se to lesklo.

Venku je ještě sloupová síň a stojany na zápalné oběti, zakryté sklem, aby to nerušil vítr.

Opustili jsme chrám a podívali se naproti, kde jsou malé chrámečky s freskami a obestavěný posvátný strom, zajímavé bylo sousedství katolického kostela hned vedle.

Od kláštera jsme šli na vojenský anglický hřbitov. Bylo vidět, že to tu Angličanům moc nesvědčilo, umírali dost mladí na tropické nemoci. Pak jsme se chtěli podívat do místního parku založeného Angličany Udavattekelle – je to taková džungle na kopci. Mysleli jsme, že je to přístupné odkudkoliv, ale byl tam plot a psali, že je to přístupné pouze od pošty a že je to dost drahé, čas taky celkem pokročil, tak jsme to vynechali.

Jeli jsme do čajové továrny Hantane kus na jih od města, měla jsem trasu vymyšlenou na mapě, ale mnou vyhlídnutá silnice byla jednosměrná, další odbočka však již nebyla na podrobné mapě, tak jsem doufala, že nás to dovede na tu správnou. Bylo to však o údolí vedle. Nějaká paní nám tvrdila, že jedeme dobře, ale buď nerozuměla nebo tam nějaká spojka byla.

Sjeli jsme z kopce na hlavní silnici a vrátili se do Kandy, objeli jsme tu jednosměrku a pak již našli správný směr. Bylo to 5 km. K obědu jsme si dali pouze zapečené plackové trojhránky s nějakou zeleninou.

Čajová továrna vypadala celkem liduprázdňě, vzali nás však dovnitř, vstupné stálo 650 Rp, tak jsme tam šli a měli k tomu průvodkyni, která nám vysvětlovala, jak pracovaly které stroje, měla zvláštní velmi měkký přízvuk. Měli tam fotografie pana Liptona, zakladatele zdejších plantáží a vývozce čaje do Anglie a makety továrny.

Z továrny jsme se vrátili do hotelu a zaplavali si v bazénu. Ve čtyři hodiny jsme jeli opět do města na kulturní program. Parkoviště již vypadalo kompletně zaplněné, ale naháněči nás navedli na místo přímo u vchodu. Kvůli Vlád'ovi a jeho natáčení videa jsme obsadili místa v první řadě na balkóně. Ještě před vstupem jsem si koupila povlak na polštář se slonem v místním obchodě s uměleckými památkami.

Srílanští tanečníci nám převedli 10 místních tanců doprovázených pouze píšťalami a bubny. Na závěr chodili po žhavých uhlících, ale jak jsme zjistili, byl to trochu podvod, ne vše na place byly uhlíky.

Pak jsme šli znovu do chrámu Zubu, protože tam měla být od 18:30 náboženská slavnost. Bylo to skoro stejné jako dopoledne, jen tu nebylo tolik věřících, spíše jen turisté. Chrám byl zvenku pěkně osvětlen, uvnitř opět trochu zmatečné konání – bubny a občas někdo vstoupil k zubu.

Před chrámem nás oslovil nějaký mlad'och z Česka, co bychom mu řekli o čajové továrně, rozhodně jsme mu nedoporučili tam jít pěšky.

Pak již jsme se vrátili do hotelu a hned šli na večeři. Tentokrát jsme volili spíše čínská jídla – smažené nudle, Vláďa krevety.

Když jsme chtěli večer skypovat do Čech, nešel internet. Podívali jsme se do recepce a tam byla tma a nějaký člověk tam spal na pohovce. Když jsme rozsvítili, chlapík vstal a řekl, že internet už je vypnutý, ale ještě nám ho zapnul. Zase šel spát a měli jsme si to vypnout sami. Při skypování nám však nešla kamera.

29.1. čt

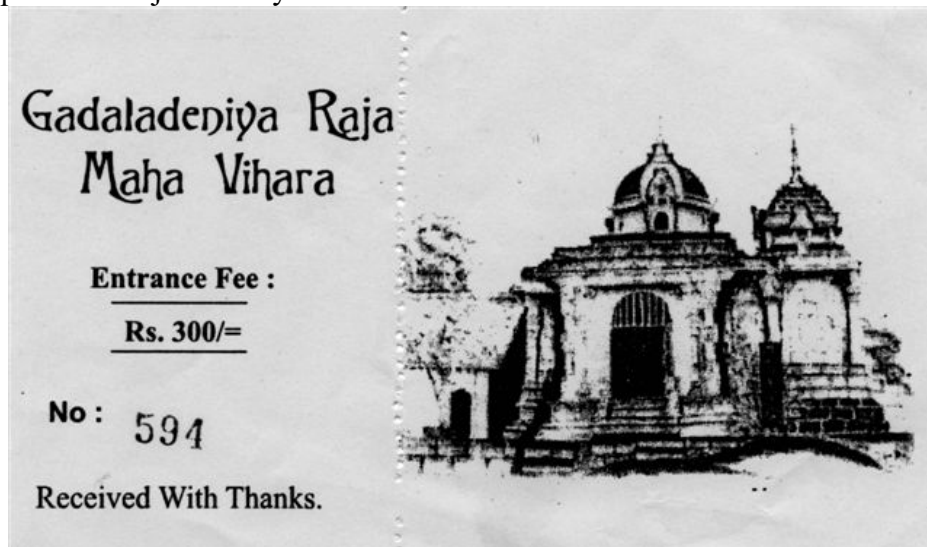
Měli jsme opět bohatou snídani, jen byly navíc rýžové nudle, Placky se zeleninou nám udělali na pánvi a čaj dolévali pořád.

Jeli jsme do botanické zahrady Peradeniya. Je jen asi 5 km od Kandy – kdybychom nevěděli dle plánu, kde přesně leží, tak bychom jí těžko našli. Naprosto jí chybí nějaké označení latinkou. Zaplatili jsme vstupné 900 Rp a courali skoro tři hodiny po zahradě. Mají tam dřeviny z různých částí tropického světa – okrasné stromy, bambusy, agave atd. Před zahradou jsme viděli novomanžele, kteří se tam chodí fotit, byli oblečení v tradičních velice výpravných vyšíváných krojích s nimi i stejně oděné družičky a družbové.

V zahradě jsme viděli varana, jak se dohrabal do cizího hnízda a žral tam vajíčka. Taky je tam bylinná zahrádka a učební zahrada, řadu rostlin jsme znali od nás jako pokojové. V aleji tvořené araukáriemi viselo na stromech velké množství ohromných netopýrů (asi kaloňů). Kupodivu se hýbali, pískali a trochu poletovali. Byli na poměrně dlouhém úseku aleje i na jiných stromech. Když jsme je viděli letět, měli odhadem rozpětí skoro 1 m.

Zahrada je umístěna v zátočině řeky Mahaweli, na jejím nejbližším konci je úzký závěsný most, na který se dá jít, ale uprostřed je uzavřen bránou. Pak jsme se vraceli dlouhou palmovou alejí. Kousek za námi spadl na zem docela ohromný list palmy, to by člověka mohlo možná zabít. Viděli jsme strom ověšený koulemi, z anglického překladu strom dělových koulí. Dál pak byla zahrada ve stylu zámeckých parků – měli tam sestříhané stromy do tvarů, ohromnou tuji zužující se nahoru do tvaru vysokého kuželu. Vedle této zahrady byl tropický prales s hustým porostem a kus dál Dům orchidejí, řada jich tam kvetla. V další budově měly být kaktusy, ale to bylo zamčené a přes pletivo bylo vidět, že to nebyla žádná sláva. Jinak se nám zahrada moc líbila.

Vyšli jsme ze zahrady po poledni a jeli směrem na Colombo. Díky tomu, že jsme měli velice výživnou snídani, tak jsme se rozhodli si dát k obědu zase jen nějaké smažené kousky. U jednoho stánku tu měli pár druhů, nevěděli jsme, co to je, ale dali jsme si 3 druhy po dvou kouscích. Bylo to lehce pálivé, vypadalo to, že ve všech je dhál, jeden druh byly rolky, další přeložená smačknutá placka a trojúhelníčky z listového těsta.

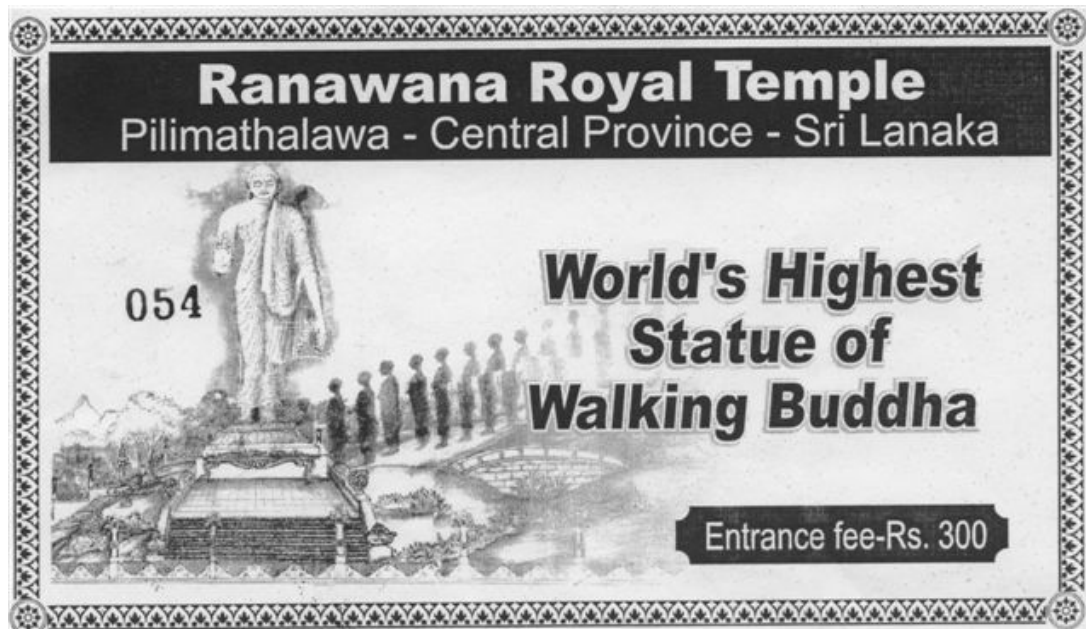

Uhnuli jsme z hlavní silnice a jeli ke klášteru Gadaladeniya Vihara. Byla to kamenná stavba ze 14. století, ale celá budova byla pod lešením, asi je to tu jako stálá součást, aby to bylo chráněné a moc to nechátralo. Na nádvoří stojí stupa postavená na skalní plošině. Hned u brány jsme se museli zout a chodili

bosí, bylo tam i leknínové jezírko a další stupa také pod stříškou, ale na sloupcích a v lešení.

Platili jsme vstupné 300 Rp.

Z kláštera jsme viděli nedaleko odtud ohromnou sochu stojícího zlatého Budhy. Ptali jsme se správce areálu, co to je a on nám řekl, že je to Ravanama Temple, že máme jet asi 2 km zpět a uhnout. Vraceli jsme se směrem na Kandy, já nakonec klášter našla v I-padu. Bylo to úzkou silničkou podél kolejí vlevo, podle odhadu vzdálenosti jsme původně mysleli, že to bude vpravo od hlavní silnice.

Silnička byla úzká, pokud bychom někoho potkali, asi by byl problém. Ale dojeli jsme. Do kláštera vede betonová několikapatrová brána se sochařskou výzdobou – jsou na ní chlapi v sukních a nahé ženské.

Zaplatili jsme zase 300 Rp a přes klášter šli do kopce k Budhovi. Psali, že je to nejvyšší socha krácejícího Budhy na světě. Nahoru se šlo celkem divokou džunglí, v níž byly umístěné skupiny soch – chlap uřezávající si hlavu, mnich shazující kámen na jiného, ženy donášející jídlo ležícímu chlapovi, muž se slonem. Nad ohromným Budhou byla řada dalších Budhů, stáli za sebou, byli stejné výše, se stejným gestem ruky, lišili se barvou, vlasy a pod. Socha byla postavena v roce 2007 zásluhou nějaké thajské nadace, dosud to nebylo zcela dokončeno.

Pak jsme jeli k dalšímu chrámu a to Lankatilaka. Po neznačené hrozně rozbité cestě jsme přijeli ke spodní budově a po kamenných schodech vytesaných v černé skále jsme vystoupali nahoru ke klášteru. Je obehnaný bílou zdí s obloukovými balustrádami.

Vešli jsme brankou do areálu a tam nějaký chlapík vytvářel z propanové bomby kouř a i jinak tam byly spousty lidí a techniky od filmu. Tak jsme se celkem nečekaně stali svědky natáčení nějaké telenovely. Nic jiného by snad nemohlo být tak primitivní – po svahu dolů přiběhl kluk, vyndal si z boty nějaký plánek a rozhlížel se kolem, pak za ním přiběhl fousatý chlap zjevu kamaráda Humoristy a tvářil se sveřepě. Toto opakovali asi 5x. Jednou jsem to podělala já, když jsem do záběru promluvila, jednou zavyl pes.

Chtěli po nás vstupné 300 Rp, my to odmítli zaplatit, že je vstup kvůli filmařům omezen. Nakonec si pouze Vlád'a lístek koupil a šel se podívat do chrámu – rozsvítli mu tam, aby viděl na malby. Z nějaké jiné strany tam vedla až na vrcholek silnička, nemusí se přijít pouze po těch kamenných schodech. Bylo neskutečné, kolik lidí se motá kolem natáčení takového filmu, nekonečné opakování toho samého je také úmorné.

Vlád'a sice měl v plánu ještě jeden klášter, ale již jsme jeli směrem do Kandy. Cestou jsme se stavili v samoobsluze, měli tam docela slušný výběr, ale ceny neodpovídaly tomu, co tam bylo napsáno. Koupili jsme si zásoby na další 2 dny, kdy nevíme, jaké budeme mít ubytování.

Pak jsme hledali vineshop, ale žádný jsme až do centra Kandy nenašli.

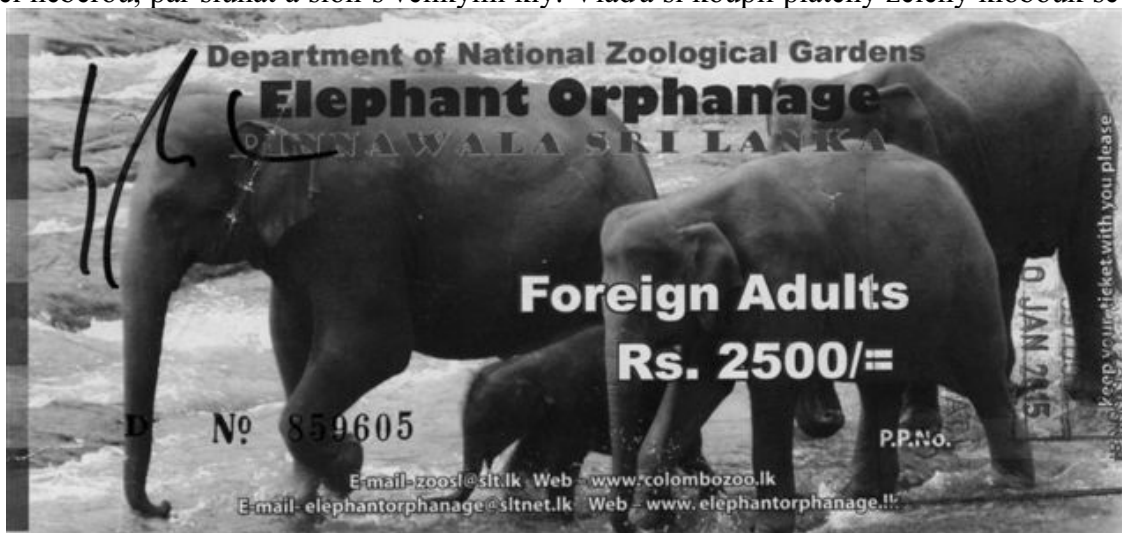
Večeře byla opět na terase hotelu. Vlád'ovi přestal fungovat počítač, když se pokoušel stáhnout si aktualizaci ke kameře.

30.1. pá

Ráno jsme měli malý výstup v recepci, když požadovali, abychom zaplatili o 3 % více, protože jsme chtěli platit kartou. Vlád'a to nakonec uhádal a oháněl se stížností na Booking.com. Recepční se vyjádřil něco v tom smyslu, že to bude muset zaplatit ze svého.

Jeli jsme na západ do Pinewally, kde je sloní útulek, udělali z něho velikou turistickou atrakci. Sloni každý den v 10 hodin jdou hlavní ulicí plnou stánků k řece, kde se koupou. Mají to tam ošéfované tak, že jim tam zadarmo neproklouzne ani myš. Kdo přijede, musí si koupit lístky u vstupu do sloního útulku a asi v polovici uličky ho kontrolují, jinudy se tam nedá dostat. Nad řekou jsou vyhlídkové terasy, nebo je možné sejít dolů k vodě. Prodávají tam banány pro slony, já si taky za 200 Rp koupila a dávala je tam sluněti, strašně funělo a natahovalo se ke mně. Naháněč chtěl za to také nějaké peníze, ale nic jsem mu nedala. On proto odehnal sluně i s matkou ode mne do vody.

Dívali jsme se na další slony z terasy u restaurace – drhli je ležící ve vodě. Celé je to o tom, jak vylákat z lidí co nejvíc peněz. Asi v 11 hodin pár slonů opustilo řeku a vydalo se opět ke sloninci, šli jsme za nimi a pak se šli projít po areálu. Bylo tam v ohradách několik slonů, které zřejmě na koupel neberou, pár slůňat a slon s velkými kly. Vlád'a si koupil plátěný zelený klobouk se slony.

Z Pinewally jsme se potřebovali přesunout do Rambody. Plánovač trasy na googlu ukazoval trasu z Mawanelly a měli jsme 82 km ujet za 1:15 min., tak jsme touto trasou jeli. Do Gampoly to bylo 26 km, byla to ale šílená trasa - hrozně úzká klikatá silnička s ostrými okraji, každou chvíli tu jel autobus. Museli jsme šílenými serpentýnami vystoupat do sedla nad Gampolou. Těchto 26 km nám trvalo hodinu.

V Gampole jsme potřebovali vzít benzín, docházel nám. Již cestou do Pinewally jsme chtěli tankovat, ale neměli benzín 92, který jsme jinak brali, ale pouze 95, a my jsme zaváhali a nevzali ho. Na vedlejší silnici do Gampoly nebyly pumpy žádné. V Gampole byla u jedné pumpy šílená fronta, tak jsme jeli na výpadovku a tam benzín vůbec neměli. Než jsme se stačili domluvit, kde můžeme benzín sehnat, přijela cisterna a začali tam čerpat. Ocitli jsme se ve skrumáži tuk-tuků, okolo pumpy se motalo spousta lidí, kteří čepovali do petek či kanystříků. Naštěstí jsme byli poměrně na kraji a domácí byli vstřícní a obsluze řekli, ať natankují nám. Už nám svítilo hladové oko, asi bychom toho už moc neujeli.

Z Gampoly již vedla trasa po hlavní silnici, jen posledních asi 26 km se do Haputale muselo jet po vedlejšce. Byla prakticky celá ve výstavbě, pracovalo tu plno strojů, místy se mohlo jet jen jedním směrem a mávači to pouštěli. Až do Boralandy to vypadalo, že silnice je ve výstavbě a rozšiřují ji. Pak to již nerozšiřovali, ale stavební práce také probíhaly. Měli tam totiž nedávno kvůli

dešťům veliké sesuvy, silnice byla zřejmě zcela zrušená, tak dělali alespoň co mohli, aby jí zprovoznili, ale nám to díky tomu strašně dlouho trvalo.

Takže do Haputale jsme dojeli již za tmy. Náš hotel měl být vzdálen asi 10 km západně po hlavní silnici. Ta vedla po okraji Hortonských plání a hluboko pod námi spadaly skály. Dojeli jsme do místa, kde měl být Oakwell Holiday, alespoň dle mapky. Mezitím se ale spustil silný slejvák, takže nebylo nic vidět. Naštěstí to celkem brzy přešlo a Vlád'a pak požádal tuk-tukáře, aby nás k rezortu zavezl. On se nám sice snažil říci, že je tam cesta velmi hrbolatá, ale Vlád'a trval na tom, že tam chceme jet, že to tam máme zarezervované.

Tuk-tuk vyrazil úzkou silničkou dolů z kopce (byla tam dokonce zašitá směrovka). Jeli jsme asi 5 km po docela slušné silničce a pak odbočili na horší a začali stoupat. Cesta byla čím dál tím horší, 2x jsme vystoupili, abychom Vlád'ovi odlehčili. Nakonec se však dostal do místa, kde už to auto nebylo schopno zvládnout. Dohodli jsme se s tuk-tukářem, že to vzdáváme a Vlád'a musel asi 200 m dolů couvat, protože nebylo možné se nikde otočit. Bylo to docela dramatické, protože Vlád'a dozadu skoro neviděl, i když jsme mu přisvětlovali čelovkami. Několikrát si musel popojet trochu dopředu, když začal sjíždět jinam než měl. Ale zvládli jsme to. Hotel byl opět špatně umístěn v mapě.

Pak jsme jeli hledat nějaký jiný hotel. V prvním již asi měli zavřeno, pak byly dva malé obsazené, jeden neprodyšně uzavřený (bylo po 9. hodině). Dojeli jsme až do Haputale, kde jsme se ubytovali v celkem primitivním hotelu za 1.200 Rp. Na našem pokoji nesvítilo světlo, tak recepční vyšrouboval žárovku na chodbě a zašrouboval jí nám, ručníky a toaleták chyběly. Jini bydleli v zadní části hotelu, kam se šlo přes celkem honosný obývací pokoj po otevřeném schodišti, pod nímž spal na matraci nějaký člověk, asi zaměstnanec.

Chvíli jsme seděli u Jinů a k večeři si dali čínské nudle zalité horkou vodou. Obsluha mezitím zhasla a vypnula internet (bylo asi 10 hodin večer). Když po nich chtěla předtím Mirka heslo, tak jí ho nechťeli dát, že jí ho musí vyťukat přímo do počítače.

31.8. So

Ráno bylo jasné, proč šli tak brzy spát. Hotel byl u velice rušné silnice a velké nákladřáky by dokázaly vzbudit i mrtvého. Navíc vedla za hotelem železniční trať a když jel vlak, tak se celý hotel chvěl.

Dali jsme si snídani z vlastních zdrojů a pak jeli na Lipton Seat. To je nedaleký vysoký vrchol obklopený plantážemi čaje. Cestou byly úžasné výhledy, zastavovali jsme hlavně kvůli focení u česaček čaje, jedna z nich byla velice sdílná, bavila se o počtu dětí apod.

Dojeli jsme až do vesnice Dambatenne (jinde se píše Dambethanna), tam cesta docela šla a dále pokračovala až na Lipton Seat již velice úzká a horší kvality. Raději jsme již dál nejeli, nějaký tukutuk nám nabízel, že nás tam doveze. My se však místo toho prošli po čajových plantážích. Pak jsme se šli podívat do továrny na čaj – byla založena v r. 1890 p. Liptonem a dosud je funkční. Za 250 Rp nás provedli po továrně a přesně vysvětlili a předvedli postup výroby čaje – sušení, drcení, mletí, fermetnace, třídění. Bylo to daleko lepší než čajové muzeum u Kandy.

Čaj odtud expedují v pytlích po 58 kilech, které stojí 260 USD. Žasli jsme nad tím, jak je kluci, kteří snad vážili míň než ten pytel, nosili na hlavě. Holky tahaly o něco menší pytle do plničky.

Naproti továrně byl hinduistický chrám a vedle školka. tedy spíše jesle, protože tam měli děti tak do tří let. Nakoukli jsme dovnitř – děti seděly na holé betonové podlaze, neměly tam žádné hračky. Maličké děti, které ještě neuměly chodit, visely v plátěných vacích zavěšených od stropu. Děti k nám přiběhly, tak jsme jim s Mirkou zazpívaly „skákal pes“, děti zatleskaly a pak jsme chtěly, ať zazpívají ony. Zřejmě to bylo něco jako školka pro zaměstnankyně továrny a plantáží. Pak jsme se stavili ještě u školy, měli na ní vymalovaná zvířata a ptáky, bylo tam jen pár dětí i když byla sobota, učily se, ale asi jen do 10 hodin. Mezitím se začala zezdola valit mlha a výhledy se ztratily, musí se sem jezdit vždy hned ráno.

Pak jsme se chtěli jet podívat k vodopádům Bambarakanda, které leží jen kousek za místem, kde jsme včera hledali ubytování. Uhnuli jsme však předčasně na jinou odbočku – k Lodži West End, jelo se nahoru zpočátku velmi kvalitní silničkou mezi vysokou trávou, pak se silnička zhoršila, až nakonec na ní byl tak vysoký hrb, že se nedal přejet, a Vláďa musel kus couvat, aby se otočil. Byl tam pouze menší vodopád. Ten, který jsme hledali, byl o odbočku dál, ale už jsme k němu nejeli.

Pak jsme se opět vrátili do Haputale a jeli k 3 km vzdálenému klášteru Benedyktýnů Adisham Monastery. Bylo to kus po silničce, po které jsme včera již za tmy dojížděli. Do kláštera se platilo vstupné 100 Rp, okolo něj je ptačí rezervace, ptáci tam řvali jak vzteklí. Klášter má krásně upravenou zahradu, je postaven v r. 1930 v alpském stylu – jak kdyby ho sem přenesli. Uvnitř je možné si prohlédnout tři zařízené pokoje s obrazy a knihovny.

Původně jsme v této oblasti měli být dvě noci, ale skalní útes World's End, na kterém sdírají turisty z kůže a kde se dá udělat turistický okroužek 9 km, je velice špatně přístupný a taky se během dopoledne dostává do mlhy, tak jsme se rozhodli tuto oblast opustit a trochu si najet trasu na další den. Chtěli jsme se ubytovat někde u Elly, ale protože jsme tam byli již po třetí hodině, jeli jsme ještě dál do Badully.

Kousek za Badullou jsou na řece dva vodopády Dunhinda. Normálně je to tu jak na pouti – prochází se spoustou stánků se suvenýry a pitím a o víkendech tu chodí davy lidí. My jsme šli již po 16. hodině, kdy všichni balili. K hornímu vodopádu je to 1,6 km docela divokou cestou – plno schodů, kameny, všude plno opic. Cíl stojí za to - krásný hodně vodnatý vodopád. Koukalo se na něj z vyhlídky, na jejíž zídce seděla rodinka opic.

Když jsme se vraceli, potkali jsme proti sobě řadu domorodců, už totiž zavřeli pokladnu a oni chtěli ušetřit, i když domácí tu platí pouze 20 Rp (my platili 300 Rp).

V Badulle jsme hledali ubytování. Na jejím jižním okraji směrem do Haputale se nám líbil jeden hotel - Green Holiday Inn. V průvodci o něm psali celkem příznivé reference, tak jsme k němu jeli a povedlo se – ubytovali nás za 3.000 Rp za pokoj. O papír a ručníky jsme si museli říci a Jini měnili pokoj kvůli špatné koupelně. Šli jsme v hotelu na večeři a byli jsme tam jediní. Personál nám připadal trochu mimo (2x jsme objednávali, nepřinesli nám piva apod.). Internet v tomto hotelu vůbec nebyl.

1.2. ne

Ráno jsme vyrazili směr Ella, což je horské středisko v údolí s mnoha možnostmi pěších túr. Samotná Ella je docela špinavá a zaprášená, hlavně asi proto, že tu taky měli všude veliké problémy se sesuvy, proto jsou i silnice mizerné. Na počátku Elly jsme vyjeli úzkou silničkou do

kopců a vychutnali si pěkné výhledy na údolí a pak se vrátili dolů do města.

Pak jsme se stavili na nádraží, zrovna jel vlak – nákladní s 2 osobními vagóny, zřejmě jen nejnižší třídy, odjeli s ním pouze domorodci. Běloši a Japonci čekali na další spoj. U nádraží jsme viděli i informační tabuli, co je zde v okolí zajímavého.

Jeli jsme asi 3 km za město a pak sešli kousek po cestě k vyhlídce na vysoký kamenný viadukt s 8 oblouky. Chodilo po něm docela dost lidí. Vypadalo to, že pojedou vlak, ale nedočkali jsme se.

Vrátili jsme se kousek a tam u restaurace Event nechali auto a šli na vycházku k Malému Adamovu Peaku. Má výšku 1141 m.n.m., na západě je podstatně vyšší Adam's Peak, tedy Adamova hora, která ční vysoko nad okolím a leze se na ní za východem slunce. Je to dost náročný noční výstup, který jsme vynechali.

Tady není převýšení nijak moc velké, Vláďa s Mirkou tam však nelezli, jen já s Jinem po kamenném schodišti a nechali jsme si tam udělat vrcholové foto. Byl tam odtud krásný výhled na průrvu svažující se k moři do roviny, tzv. Ella Gap.

Pod horou jsme se stavili na kafe v kavárně u hotelu. Byla otevřená, pouze zastřešená, byl z ní krásný výhled na Little Adam's Peak a měli tam bazén pro hotelové hosty. Na záchodě po otočení kohoutku tekla voda z korytek. Kafe a 1 l vody stálo Vláďu 300 Rp a to přitom kafe přinesli v konvičce – on si dal 2 hrnečky a na mne ještě zbylo s mlékem.

Potkali jsme tam 2 mladé Čechy s poměrně malými dětmi, mladšímu bylo 2 ½ roku, připadalo mi celkem nezodpovědné sem s nimi jet. A to se ještě přepravovali asi veřejnou dopravou.

Poté jsme Ellu již opustili a sestupovali dolů do údolí velkými serpentýnami. Asi 6 km pod Ellou jsou hned u silnice vodopády Rawana falls, jsou hodně vysoké, dostupňové, pod vodopádem se tam cachtali nějací lidé a domorodci v šatech se tu myli pod vodou vytékající z trubky po straně.

Kupovala jsem tam plněné taštičky a prodavač za ně chtěl 300 Rp za 6 ks, to jsem zamítla a když snížil na 200, řekla jsem, že když přidá ještě kousek, že by to šlo. Prostě tu zkoušejí, co za to cizinci dají.

Sjeli jsme do údolí, kde byl hrozný hic. Za městem Wellawaya jsme uhnuli ke svatyni Buduruvagala. Okolo krásného jezera porostlého vodními rostlinami se spoustou ptáků jsme dorazili k celkem obyčejnému chrámku, zajímavostí jsou však o 300 m dále tesané reliéfy Budhů na čedičové skále – je jich tu celkem 7 – uprostřed jeden veliký a po stranách po třech menších, jeden Budha je pruhovaný. Cestou tam jsme viděli ohromnou veverka velikosti asi kuny, která dolů hodila veliký plod. Vstupné stálo 300 Rp, ale původně nás chtěli o 200 Rp natáhnout.

Pak jsme se chtěli stavět u přehrady Handapanagalu, kde se mají pást sloni, kteří tam chodí pít. Most na silnici k přehradě však byl stržen a jezdilo se asi řekou, tak jsme tam nemohli jet.

Naším cílem bylo městečko Udawala, které leží na okraji stejnojmenné rezervace. Jeli jsme podél ní skoro 20 km. V dáli jsme tam viděli samotného ohromného slona. Součástí rezervace je veliká přehradní nádrž, po jejíž hrázi se jede. Uprostřed hráze za elektrickým ohradníkem byla sloní samice. Okolo se motalo několik chlapíků, kteří nabízeli trsy banánů pro slonici. Mám podezření, že jí tam přivedli, aby tahali z lidí peníze. Na konci jezera se v rezervaci za ohradníkem koupalo plno lidí a za nimi na poloostrově se páslo stádo slonů.

Měli jsme zajištěné ubytování v penzionu Mansala Safari resort na hlavní ulici, našli jsme ho až při druhém průjezdu – měli ceduli pouze na plotě rovnoběžně se silnicí, tak jsme jí napoprvé přehlédli. Byl to pouze malý penzionek s asi 3 pokoji. Na uvítanou nám dali vodu a kafe. Chtěli jsme jít na večeři, tak jsme šli po silnici do centra, ale nikde jsme nic nenašli. Byla tam pouze čina, ale s cenami hodně vysokými, nelíbilo se nám tam. Cestou se soumrakem nad námi letěly jedním směrem stovky ohromných netopýrů, bylo to jak z hororu.

Vrátili jsme se do penzionu, paní domácí nám uvařila večeři za 700 Rp. Bylo to několika-chodové menu. Měli jsme rýži, kuře, dhál, dušenou zeleninu (mrkev a dýně), čili papriku, hadí dýně, na závěr jogurt s medem a džus.

Večer jsme byli nějací zvadlí. Skypovali jsme domů, ale bez obrazu, Vláďa se snažil stáhnout kameru, ale nepodařilo se mu to.

2.2. po

Ráno jsme se tu v místě šli podívat do útulku pro osiřelé slony. Ani jsme nevěděli, že se tam dá přijít jen 3x denně, když je krmení a zrovna jsme se do 9. hodiny trefili. Zaplatili jsme 500 Rp. Byla tam terasa se zábradlím s vyhlídkou na výběh, sloni byli v dáli na poloostrově. Pak se však začali přesouvat k místu krmení, asi měli nějaký reflex nebo jim dali nějaké znamení. Nejprve přibíhaly nejmenší slůňata, otevírali jim vzadu postupně provaz a pouštěli je po několika kusech. Měli tam 3 napáječky a krmili malé sloníky trychtýřem s hadicí, do kterého nalévali mléko. Na mléko přibíhali i větší sloni. V prostoru před terasou se zábradlím rozházeli haldu listů z cukrové třtiny a sloni jí pořádali. Celkem jich bylo asi 35. Vedle tohoto útulku je safari park Udawalawe, parkovala tam vyhlídková auta se sedadly jak v letadle, ale bylo to zbytečně drahé a výsledek projížďky by byl nejistý, jak jsme se mohli přesvědčit v Mineriyi. Pohled na malé sloníky byl lepší.

Potom jsme jeli do rezervace Sinharaja, kde jsme chtěli podniknout malou procházku. Cestou jsme se zastavili ve městečku Pallebedda na tržnici, byl to opravdu lidový trh určený pro domácí, nikoliv turisty. Prodávali tam hlavně zeleninu a ovoce, některé druhy pro nás naprosto neznámé. Měli tam i různé oblečení, já si tam koupila batikové šaty (které jsem však nakonec dala Ivče) a Eviče jsme koupili za pár rupií šatičky. Měli jich tam veliké množství, ale jen málo dle našeho vkusu.

Cesta nám ubíhala pomalu, protože silnice byla hodně poškozená sesuvy, překonávali jsme vysoký hřbet ohromnými serpentýnami a to jsme jeli po silnici první třídy. Původně jsme uvažovali o zkratce, ale ta byla zakončena ve vesnici Rakwana prudkým spádem, který se asi ani nedal normálním autem sjet. Pak jsme opět začali stoupat do kopců a ve vesnici Depdeen se stavili v místní škole. Když jsme tam zastavili a šli ke škole, holčičky honem uklízely záchod, asi myslely, že chceme na něj. Přivítal nás osobně pan ředitel a ukázal nám třídu – byli tam pohromadě žáci první a druhé třídy. Děti nám zazpívaly písničku, pak paní učitelka pustila z mobilu (moderní technika už sem dorazila) muziku a několik holčiček na ní počalo tančit a vlnit se. Já jsem se k nim přidala a ony napodobovaly mé pohyby. Sklidily jsme veliký ohlas. Pan ředitel nám říkal, že děti jsou tamilské, učitelky jsou křesťanky, on je muslim a nemá s tím žádné problémy, někde to jde normálně.

Již jsme se ale docela zdrželi a na rezervaci již bylo poměrně pozdě, tak jsme jeli rovnou do Panadury. Cestou jsme ještě stavili v budhistickém chrámu Bandaragama. Procházeli jsme bohatě zdobeným vnitřkem chrámu s freskami, fotili a filmovali a nikdo si nás nevšiml.

Dojeli jsme k moři a tam byl opět problém s benzínem, buď ho neměli nebo byla šílená fronta, naštěstí to pro nás nebylo akutní. Byli jsme na místě již v 17 hodin, ale docela složitě jsme hledali hodně zastrčenou slepou uličku asi 200 m od moře. I když jsme měli podrobný plán, museli jsme se dvakrát ptát, v plánu to nebylo správně umístěno a nějaké orientační tabule chyběly. Bylo to ve vile Sunset Beach a my dostali apartmán v patře – byly to dva pokoje, předsíň, kuchyňka, ale bez vybavení, a obývací přes otevřenou chodbu.

Chtěli jsme jít k moři, ale strhnul se velice silný liják. Na chodbě byl urvaný okap a voda se valila na podlahu. Naštěstí se to brzy přehnal a aspoň se trochu zmírnil hrozný hic, který tu panoval. Volal nám samotný šéf, zda nechceme večeři či snídani, ale odmítli jsme to. Šli jsme raději na hlavní ulici a tam šli do lidové jídelny. Dostali jsme rýži a čtyři misky s různými druhy masa a dušenou zeleninu s ananasem, vše bylo hodně pálivé. Stálo to 220 Rp za porci.

Při cestě podél silnice se nám neustále vnucovali tuk-tukáři a chtěli nás někam odvézt, ale neměli jsme to nijak daleko.

Večer jsme měli potíže s připojením k internetu, i když jsme to ugovali u domácích, problém jsme neodstranili. Pozdě večer to šlo, asi byla předtím přetížená síť.

3.2. út

Dnešní den jsme měli v plánu celodenní výlet do Colomba. Měli jsme to asi 70 km směrem na sever. Tento den byl státní svátek, díky tomu poněkud slabší provoz. Zabralo nám to asi hodinu i s přestávkou na čerpání benzínu.

Naše první zastávka byla v budhistickém chrámu Gangaramaya. Okolo probíhaly přípravy na večerní parádu slonů. Pořádá se tu každý rok počátkem února, kvůli ní jsme jeli do Colomba takhle v polovině naší cesty. V chrámu prodávali na parádu lístky za 30 USD, to by nebylo až tak hrozné, ale začínalo to až v 19 hodin a bylo by to do pozdních hodin večerních, na internetu se o tom dopředu nedalo nic zjistit. Vláda nechtěl řídit v noci, tak jsme si vstupenky nekoupili.

Uvnitř chrámu to vypadalo jak v muzeu, bylo tam spousta starožitností - darů od věřících. Nebylo tam ani moc lidí, i když je to údajně nejnavštěvovanější chrám Srí Lanky. Viděli jsme tam chystat slavnostní přehozy a zdobené slunečníky pro slony. Za zvláštní poplatek jsme mohli vstoupit do místnosti přečpané menšími exponáty, byla tam například fotografie královny Alžběty z její první návštěvy Cejlonu a plno, plno nejrůznějších Budhů. V nádvoří stálo historické auto, taky dar. Vedle chrámu jsme viděli ozdobené alegorické vozy se zlatými Budhy. V okolních ulicích tvořili stupně a chystali židle na večerní program.

Vedle hlavní třídy je poměrně velké jezero s chrámkem na ostrůvku a výhledem na moderní budovy Colomba.

Pak jsme jeli k dalšímu, opět budhistickému chrámu Kelaniya Raja Maha na severovýchodním okraji města. Probíhala tam zrovna náboženská slavnost, bylo tam narváno věřícími, kteří byli skoro všichni v bílém, my tam byli jediní jinověrci. Chrám byl nácpan, lidé stáli frontu s obětinami, aby se dostali dovnitř, jiní se modlili venku, Průběh obřadu pouštěli ven z ampliůnů. V celém areálu jsme museli chodit bosí, boty jsme si raději vzali sebou, areál měl totiž několik vchodů a východů.

Vyšli jsme ven na ulici, kde bylo plno stánků. Zaujal mne systém, jak upravovali kvítky lotosů – vzali poupě a lístky postupně odhrnovali, až celý květ otevřeli do růžice. Prodávali tam jinak spíše pouťové zboží, Vláda si tam po cca 20 Kč koupil nějaká CD s muzikou, ale asi to byly pouze budhistické motlitby. Taky jsme koupili cedulku pro štěstí s nápisem v místním písmu na dům (dali jsme ji na chalupu).

Řada věřících využívala k příjezdu či odjezdu od chrámu lodiček, které tu jezdily přečpané někam na protější břeh.

Vrátili jsme se do centra města po levém břehu řeky, kde jsme projížděli takovou docela zanedbanou částí města. V centru jsme se chtěli podívat na hinduistický chrám Kovil Kathiresan.

Byl v docela dezolátním stavu, zavřený a zřejmě se opravoval. O kus vedle jsme se podívali do Velké mešity – byla červeno-bíle kostkovaná, ale také částečně pod lešením, nakoukli jsme do ní, nádvoří bylo již opravené, ani nechtěli, abychom měly na hlavě šátek.

Oběd jsme si dali vedle mešity v lidové jídelně, dali jsme si ochucenou rýži birjani (stejnou měli v Ománu) a každý čtvrtku kuřete. V podstatě by stačila jen ta rýže, bylo v ní vajíčko i kousek masa, dali jsme za to asi 230 Rp za jednoho.

Pak jsme se podívali do čtvrti Fort, v níž je vybudováno moderní komerční centrum a vládní budovy, z nedaleké pláže vede do moře molo. Zpět jsme se vraceli ulicí, v níž měli chodit večer sloni, již byla připravena VIP sedadla (pro cizince) potažená bílým plátnem. Objížděli jsme park Viharamahadevi, kde údajně bývají sloni určení k parádám, nebyli tam však.

Vedle stojí radnice ve stylu amerických kapitolů a před ní na pódiu probíhala generálka na večerní nebo zítřejší program folklórních vojenských skupin – vystupovali tam s tamburínami, bubny a píšťalami, do jejich rytmu tančili mnohdy skoro akrobaticky tanečníci, bohužel pouze v teplácích.

Pak již jsme se vraceli do Panadury. Zjistili jsme, že všechny vineshopy na alkohol jsou zavřené, kvůli státnímu svátku. Kupovali jsme si chleba k snídani, zastavil u nás nějaký cizinec a ptal se na cestu do Kalmery (kus pod Panadurou), také si řídil sám a vypadal dost vyděšeně. Je možné, že teprve jel z letiště.

Vpodvečer byl zase déšť, ale přesto jsme se šli koupat, byly ale dost velké vlny a protože byl odliv, hodně to táhlo do moře, tak jsme si to ani moc neužili. Okolo pláže jezdily vlaky do a z Colomba, řada lidí vykukovalo ze dveří. Večer jsme platili za pobyt, napřed si řekli menší částku, ale pak jí chtěli zvýšit dle Booking.comu. Většinou má Booking.com cenu nižší.

Večer jsme si promítali filmy Hanzelky a Zikmunda z Afriky.

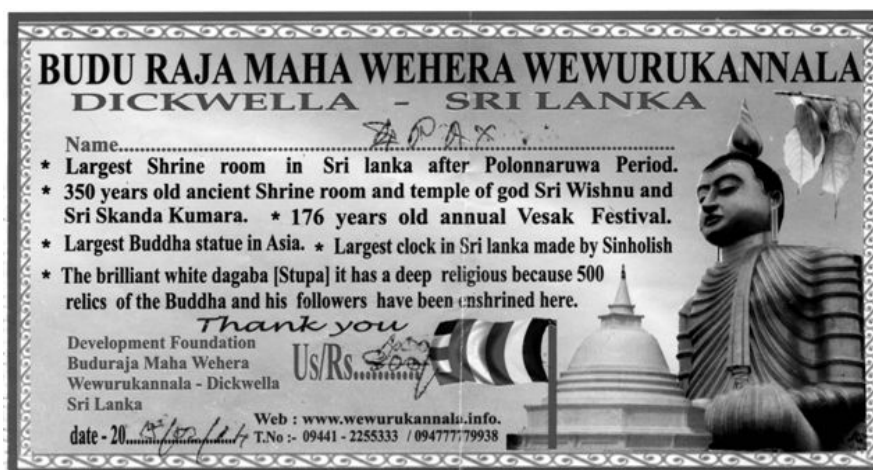
4.2. st

Ráno jsme vyrazili směrem na jih. Měli jsme to asi 15 km k dálnici a pak 100 km po dálnici, která byla skoro prázdná. Zhruba v polovině trasy bylo jedno odpočívadlo, ale ne zcela dokončené, pumpa na celém úseku chyběla. Občerstvovny vypadaly hodně nóbl, byly klimatizované. Za dálnici jsme zaplatili 450 Rp, docela nás to překvapilo s ohledem na platbu před letištěm.

Od konce dálnice jsme to měli jen asi 5 km do městečka Matara, v němž vedla pobřežní silnička, na jejímž začátku vedl lanový most na ostrůvek s klášterem. Nic jsme neplatili, i když se z nás snažili vylákat dotace. Okolo hlavní budovy měli mělké bazény s rybami. Jeden oranžový mnich tam zrovna věšel čerstvě vyprané oranžové hábity. Byla to pouze krátká zastávka, navštěvovali to zde pouze domorodci. O 5 km dál je obec Dondra, ve které leží nejjihnější bod Srí Lanky. Napřed jsme v ní byli ve chrámovém komplexu, opět bez placení. Byla tam pěkně upravená a zdobená modrá budova, vyzdobená reliéfy a freskami. Nějaký chlapík nám tam celkem nevybíravým způsobem zakázal filmovat. Vedle byla další budova, vyzdobená zase jinými freskami, pro nás byly tak trochu jako z komiksu, byly na nich hodně barevné jásavé barvy.

Jeli jsme k moři, tam byl malý nijak neoznačený výběžek, který je tím nejjihnějším bodem Srí Lanky. Vedle stojí pěkný bílý maják. Vypadal zavřeně, ale pouštěli do něj po pár lidech a Jini byli nahoře a pozorovali zaměstnance, jak sledují provoz. Vál tu velice silný víchř. Přijelo tam několik zájezdů místních turistů, dnes měli státní svátek, tak to využili. Autobusy je sem vozící způsobovaly zácpu, protože v užoučkých uličkách se nemohly ani otočit a vůbec by sem ani neměly jezdit.

Pak jsme se chtěli podívat do přístavu, měli tam plno barevných lodiček, řadu z nich na břehu. Jen jsme však zastavili, již se k nám řítíl chlap, že se tu platí 100 Rp. To by byl pakatel, ale říkal, že se tu nesmí filmovat. Nad fotoaparáty by snad oči zamhouřil, ale Vláda bez kamery nemusí nic vidět, tak jsme dovnitř ani nešli. Cestou odtud nám šel přes ulici varan, zamířil do uličky mezi domky, asi se tu s lidmi docela snášejí.

Pak jsme pokračovali do Dickwelly a uhnuli tam do vnitrozemí. Asi 3 km za městem je budhistický klášter Wewurukannaia s největší sedící sochou Budhy, která má zezadu přistavěn osmipatrový dům a v nejvyšším patře je možné se podívat zezadu do hlavy, v níž je malý oltářík.

V prvním chrámu byly úžasné plastiky a sochy, ve vnitřní části samozřejmě ležící Budha, vše hodně realisticky provedené do nejmenších detailů.

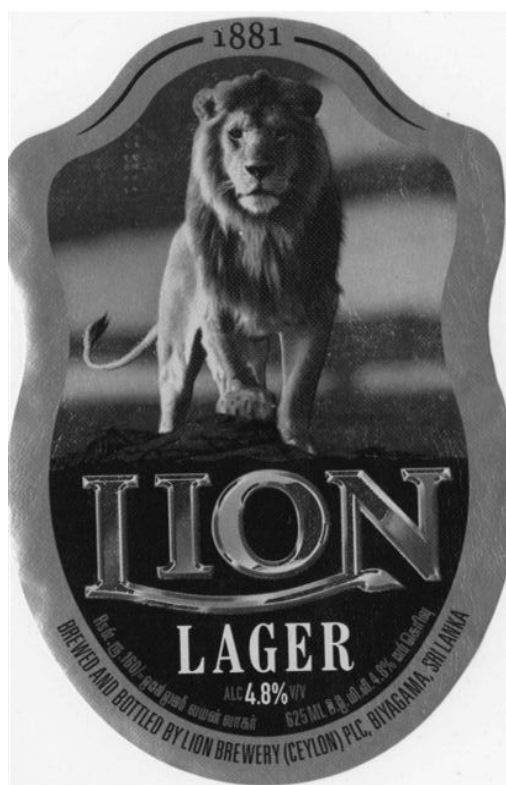
V domě za Budhou byly na freskách zobrazeny epizody z Budhova života, bylo to celkem ponuré a místy dost poškozené, vypadalo to trochu jako komiks. V části pod Budhou je zobrazeno peklo a hříchy. Na počátku byly velice naturalisticky zobrazeny sochy čertů jak likvidují hříšníky – rozřezávají jednoho do konečnicku nahoru, druhému koukají z kotle pouze nohy, na protější straně jsou hříšníci vyčuhující z ohně pouze po pás. V dlouhé chodbě byly zobrazeny hříchy a pod nimi, co za ně v pekle čeká. My máme jen 9 hříchů a jedno peklo, tady jich bylo asi 50.

Dál jsme pokračovali ke skalním chrámům MulKirigala, byly podobné těm v Dambule, tam tedy byly honosnější. Nikdo v nich skoro nebyl, blížila se 4. hodina. Zaplatili jsme 500 Rp za vstup. Na jedné straně skály pod převisem byly vestavěné tři domečky a v nich tři stejní ležící Budhové za skleněnou přepážkou, na stěnách fresky. Na druhou stranu se šlo po schodech, tam byly další chrámy a další Budhové, tentokrát volně, taky nádrž na dešťovou vodu. Po dalších schodech jsme vylezli až nahoru, kde stál jednoduchý chrámeček a stupa.

Pak jsme jeli již k moři do Tangalle, kde jsme měli objednané ubytování v resortu Gems Garden House, jeli jsme z městečka těsně podél moře, cesta se neustále zhoršovala a zužovala. Dostali jsme se do místa, kde už Vláďa myslel, že nepřejedeme, měla se přejet laguna přes velké hrboly. Ptali jsme se, jestli je tam jiná cesta, a zjistili jsme, že naše ubytování je hned za tou lagunou. Sám bez naší zátěže to Vláďa přejel.

Dostali jsme pokojíky v hlavní budově, okolo byly ještě nějaké chaty. Pivo jim tu však došlo a nám taky. Šli jsme se trochu ošplouchnout do moře, ale kvůli velikým vlnám se to moc nedalo. Asi 50 m odtud byla další osvětlená hospůdka a do té jsme šli na pivo. Přišli tam nějakí Češi, v našem resortu byli také a měli nějakou

párty na pláži. Chtěli jsme se jít podívat na další podniky, ale směrem do města nic nebylo, tak jsme skončili opět tam, co jsme byli na pivu. Restaurace se jmenovala se Little Pumpkin (malá dýně). Dali jsme si tam kari, ale trvalo jim to hrozně dlouho. Jsou tu zvyklí na zhýčkané turisty,

tak to udělali na náš vkus velmi málo pálivé. Večer jsme poseděli chvíli na gaučích před našimi pokoji a pak skypovali do Čech, moc dobře to ale slyšet nebylo.

5.2. čt

Ráno jsme chtěli snídani na 8. hodinu, ale tady jsou prý hosté zvyklí vstávat později, tak jsme jí dostali až skoro v půl deváté. Byla to klasika – toust, máslo, jam a volské oko. Navíc jsme dostali výborný mléčný mixovaný ovocný nápoj.

V 9 hodin jsme vyrazili na západ. Jeli jsme k parku Bundala, asi 50 km daleko, jeli jsme po jeho okraji, ani jsme přes plot žádná zvířata neviděli.

Pak jsme pokračovali k rezervaci Tissa, která těsně sousedí s národním parkem Yala. Na safari už se nám nechtělo, tak jsme se pouze chtěli podívat kolem jezera. Jeli jsme po silničce, až jsme dojeli k Lake Wiew Resort. Byl to takový penzionek kousek od jezera. My si tam dali kafe, Jini šli k jezeru, kde stály dvě křesílka a tam se mohli kochat ptáky na jezeře. Obsluha byla hodně zmatená – místo objednaného kafe nám přinesli čaj a 4 hrnky. Pak jsme si dali ještě mixovaný ovocný nápoj – byl z banánu, máty a ananasu, bylo to výborné (stálo to celé 350 Rp). Šéf penzionu nám říkal, že na druhé straně jezera je ptáků více. Tak jsme tam ještě jeli. Na hrázi jezera byly mohutné krásně tvarované stromy úžasných rozměrů. Do boku vedla silnička, z níž jsme viděli opravdu nějaké ptáky, buvolý a pozorovali je dalekohledem.

Jeli jsme do Kataragamy, což je nejdůležitější poutní místo Cejlonu, jsou tam vedle sebe svatyně hinduistické a budhistické. Zaparkovali jsme ve městě a šli přes most řeky Menik Ganga. Byly na ní schodišťové gháty jak v Indii. Připojil se k nám chlapík, který nám chtěl dělat průvodce, ale my jsme ho odmítli. On se začal vztekat, vykřikoval cosi o policii (kterou bychom uvítali), ale horší bylo, když zvedl docela veliký kámen. Naštěstí ostatní místňáci ho zpacifikovali.

Naším cílem byl chrám Devale. Zrovna tam probíhala nějaká náboženská akce - průvodem přišlo několik hudebníků – s trumpetou, píšťalou, bubnem a několik tanečnicků s oblouky s košťaty. Došli před chrám a tam jeden z nich začal řečnit, vypadal, že je v transu. Rozbil si o hlavu kokos (byl tedy nařízlý) a pak žehnal ostatním.

Chtěli jsme dojet ke druhému chrámu o kus dále, nechtělo se nám jít k němu pěšky, tak jsme to objeli, ale přes řeku vedl pouze uzoučký mostek, tak pro tuk-tuky a za ním byla závora – pouze pro autorizovaná vozidla. Chrám Kirivehera byl o kus dále – asi tak stejně jako od Devale. Tak jsme se na to vykašlali a jeli pryč – jen jsme viděli v dáli bílý chrámek.

Další naše zastávka byla ve Sri Lankan Hollywoodu v Ranminithenně. Překvapilo nás, že po nás chtěli 10 USD, tedy 1500 Rp, i když Vláďa měl z internetu reference, že je to zadarmo, přesto jsme to zaplatili. Mají to tu trochu nepřehledné, nevěděli jsme, kudy se máme vydat. Přidala se k nám místní průvodkyně v modrém sári. Ke kaširovaným kulisám to bylo skoro 1 km. Postavili tam několik ulic Bombaje a natočili film Bombai Wild. Bylo tam několik falešných staveb z polystyrenu a překližky, natřených a vypadajících jako opravdové. Natáčeli tu film v r. 2010 a od té doby to tu docela chátrá. Pak tam ještě byly makety domků domorodé vesnice, džunglový dům a palác u jezera – zatím rozestavěný, asi se to bude teprve točit.

Pak již jsme se (pouze se zastávkou ve vineshopu pro piva) vraceli do našeho resortu. Dorazili jsme k 6. hodině. Po chvíli jsme šli po pláži na večeri k dalším resortům na východ. Asi ve třetím nás odchytili – ať si jdeme sednout, přímo na pláži tam nabízeli rybí barbekjú za 1300 Rp včetně polévky a zákusku. Člověka by to lákalo, ale asi bychom se přecpali. Dali jsme si pouze ochucenou rýži za 200 Rp. Vzhledem k tomu, že nám k lahvi piva dali malý püllitřík a po zaplacení zůstal na stole, stopili jsme ho. To zase bude přírůstek do stodoly.

6.2. pá

Na ráno se snažili chlapi dojednat snídani na 7:30, ale přes to prostě nejede vlak, prý zaměstnanci chodí do práce až v 8 hodin. Žije se tu hlavně v noci, ráno je tu naprostý klid a úplně

mrtvo. V hospodě nám rozdávali letáčky na párty den + noc na oslavu 70tin Boba Marleyho na dnešek. Začne se v 10:30 a skončí v noci. K tomu míchané alkoholické nápoje za 400 – 500 Rp. To pak se dopoledne prospí.

Pánové večer udělali takový binec, že potřebujeme odjet brzy, že je trochu rozpohybovali a přeci jen nám dodali snídani těsně před 8.

Podél pobřeží jsme jeli směrem na Colombo. Chvíli jsme jeli po stejné silnici, co jsme jeli z Matary sem, pak jsme pokračovali po silnici č. 2. Kousek za Matarou je přístav Mirissa, do něj jsme se dostali bez problémů, nikdo po nás nic nechtěl, i když jsme se strachovali a Vláda měl raději kameru v pouzdře. Z tohoto městečka pořádají vyjížďky na velryby. Právě se zrovna všechny lodičky z výprav vracely. Byly to obyčejné většinou patrové loďky, pečlivě vybavené záchrannými vestami pověšenými na opěradlech sedadel.

Pro nás ale byly zajímavější tradiční Srílanské lodě – v podobě ohromné vysoké úzké kanoe s vahadlem a plovákem, prostě katamarány, vahadla byla většinou z pokroucených klád. Taky tam pracovali rybáři – opravovali sítě, čistili je od malých rybek nebo porcovali tuňáka.

Dál jsme jeli podél pobřeží, kde mají být tzv. rybáři na kůlech. V průvodci se píše, že tyče se dědí z otce na syna a že je to živí, ale je v tom spíše byznys. Když jsme zastavili u prvních rybářů na kůlech, ihned se k nám přihnul chlapík a chtěl po nás 500 Rp, že je to pro 5 rybářů. Dostal 200, protože byl velice neodbytný. Zkusili jsme zastavit ještě dvakrát a opět nás hned chtěl nějaký obejda kasírovat. Blížilo se skoro poledne, dá se předpokládat, že v té době by stejně žádný rybář nelovil, jsou tu pouze pro turisty.

U města Koggala má být nejkrásnější pláž na Srí Lance, moře bylo hodně rozbouřené, takže jsme tu krásu neocenili, mají se nad ní sklánět palmy. V tomto městě jsme navštívili želví líheň. Někteří Srílancané se živí sbíráním želvích vajec a prodávají je, proto stát aby želvy chránil, lidem, kteří donesou vejce do líhně, vyplatí nějaký poplatek. Měli tam v písku asi 30 hromádek pečlivě označených datem a počtem vajec. V první nádrži byly želvičky jen 2 dny staré. Asi po týdnu je pod ochranou vypouštějí po moře. Pak tam měli další želvy různých velikostí, většinou handicapovaných – třeba jedna měla ukousnutou přední ploutev.

Dalším naším cílem bylo město Galle, bylo to původní koloniální město vystavěné Holanďany. Leží na poloostrově a je celé obehnané hradbami. Bylo tam řada pěkných domů většinou se sloupovím a 2 kostely a mešita také zřejmě přestavěná z původní katedrály. Obcházeli jsme město po hradbách. Otravovali nás tam prodejci hlavně krajkových nočních košil a šatiček pro miminka.

Pak jsme šli hlavní ulicí upravenými domky. Sedli jsme si do jedné kavárny na kafe, pan šéf se nás zeptal, odkud jsme a okamžitě přispěchal s předtištěnou cedulkou v češtině, že nabízí výbornou zmrzlinu, stejně to po chvíli udělal nějakým Holanďankám.

Okruh městem jsme zakončili u vysoké hodinové věže na jednom z bastionů, pod kterou byly sochy místních obyvatel a jejich kolonizátorů, trochu zdevastované a s cedulkou, že se nemají ničit.

To nám zbývalo jen asi 20 km do našeho objednaného ubytování. Měli jsme ho v městečku Hikkaduwa v hotelu Yula Beach. Byl na hlavní třídě, ale napřed jsme ho přejeli a našli až při cestě zpět.

Šli jsme se koupat do moře, vzhledem k tomu, že to tu šlo mírněji do moře a netáhlo to, dalo se koupat, i když byly docela veliké vlny. Pak jsme se šli trochu projít po hlavní ulici – bylo tam plno stánků, koukali jsme po tričkách a vybrali jedno pro Honzu, i když tam měli většinu v jasných naprosto nechlapských barvách. Pak jsme se vrátili do plážové restaurace našeho hotelu na večeri – já si dala cop suey s rybou – byly to rybí kousky se zeleninou, vybrala jsem si dobře. Vlád'a si chtěl dát žraloka, ale toho neměli, tak si dal makrely s pečenými brambory. Pak jsme ještě poseděli před pokoji a šli spát před 12. Jini se šli ještě projít po pláži, žilo to tam i hluboce po půlnoci.

7.2. so

Dnešní den nás čekal již jen přesun do Colomba.

Asi 3 km od našeho ubytování byl památník a socha Budhy věnovaná obětem tsunami, vystavěné s japonskou podporou. O pár metrů dál byl památník dalším obětem. Tsunami tam totiž smetlo celý vlak a zahynulo tu 1500 lidí. Původně tu byly trosky vlaku, dnes je tu památník s reliéfem vlakové katastrofy.

Další zastávka byla v Ambalangodě. To je město vyřezávaných masek, je tu i muzeum. Navštívili jsme zadarmo 2 galerie, viděli jsme v nich spousty tvarů, barev a velikostí. Koupili jsme však pouze chřestítka z kokosového ořechu, protože masky byly dost drahé.

Pak jsme jeli k řece Madu Ganga, kde se provádějí vyjížďky na lodičkách na jezero. Zaplatili jsme 7 tis. Rp a jeli sami s průvodcem na lodi. Ukazoval nám ptáky a zvířata – třeba varana, podjížděli jsme nízké železniční mosty, musela se sklopit hlava, potkávali jsme další výletníky, projížděli tunelem v mangrovech. Zastavili jsme na menším ostrově, kde pěstovali skořici a jeden chlapík nám předváděl, jak se loupe a porcuje. Pak předváděl pletení rohoží z rákosových listů – tyto rohože používají na stěny i stropy domků. Také tam byl malý přístav a u něj síťové nádrže s rybičkami. Mohli jsme si do toho strčit nohy a nechat se okusovat. Náš kormidelník nám říkal, že by se jim mělo dát 200 Rp za jednoho, ale za tu chvíli jsme nic nedali. Taky by chtěli peníze za ukazování malého krokodýlka.

Další zastávka byla u chrámu Thuja, byl tam mnich čtoucí (nebo předstírající, že čte) staré rukopisy, chtěl nám dát na ruku šňůrku pro štěstí, ale za to samozřejmě zase chtěl peníze, ale nedostal nic. Na ostrov s chrámkem vedla dřevěná ne moc stabilně vypadající lávka, po které však jezdily motorčky.

K obědu jsme si dali jídlo v Lunch bufetu za 300 Rp, byl to dhál se špenátem (asi) a brambory s cukinou, bylo to zase něco trochu jiného.

Jin se dočetl o chrámu kousek od pobřeží, odtud měl být výhled do krajiny. Našla jsem ho na mapě, od silnice vedly dlouhé schody, objeli jsme to po silničce a dostali se k nějakému chrámku, ale asi to byl nějaký jiný, protože tu žádný výhled nebyl.

Další naše zastávka byla v městečku Beruwala. Zastavili se tam u mešity, která byla nad přístavem. Jeden místňák nám říkal, že při tsunami tu zahynulo 200 lidí. Když jsme sjeli k přístavu, byla tam ochranka a nechtěli nás pustit dovnitř. Kousek za přístavem jsme se dostali k moři v zadním traktu, z vody trčel vrak ztroskotané lodi.

Cestou do Colomba nás zastavili policajti a tvrdili, že Vláďa udělat dopravní přestupek, prý přešel dvojitou pevnou čáru. Chvilí předtím ji skutečně přešel, ale to pouze objížděl stojící nákladňák, jinak se tu ani jezdit nedá. Asi to bylo na nás nastražené a snažili se nás stáhnout o peníze, vědouce, že se těžko můžeme bránit. Neuměli totiž skoro anglicky a jen si mleli pokuta V podstatě si řekli o 1000 Rp, které šly samozřejmě do jejich kapsy, byly to naše poslední peníze.

Letiště leží na sever od Colomba, museli jsme ho celé přejet, dálniční okruh tu není, jeli jsme zácpou a hrozně se to vleklo. Ale vyšlo nám to akorát. Zaplatili jsme ještě za dálnici 300 Rp a dorazili na letiště v 18:45, odevzdání auta jsme měli dojednané na 19:00. Napočítali nám přebytečné kilometry, měli jsme ve smlouvě 150 km denně a my jsme to překročili asi o 100 km, za což jsme měli zaplatit 4.000 Rp. Předali nám licenci za řízení auta na Srí Lance, Vláďa se hádal, k čemu nám je na závěr a navíc má mezinárodní řidičák, prý kdyby se něco stalo, potřebovali bychom ji.

Pak již jsme se jen přesunuli do prostor letiště, převlékli jsme se a vypili poslední piva. Já jsem za poslední drobné rupie koupila nějaké místní koření. Odlétali jsme po půlnoci do Londýna a z něj do Prahy, kam jsme dorazili v neděli 8.2. ve 14 hodin.

Celá naše cesta stála jednoho asi

letenka	16.610 Kč
auto	5.400 Kč
benzín	1.000 Kč
vízum	700 Kč
ubytování	4.500 Kč